

Osvobozená

Osvobozená

SYLVIA DAY

 Fortuna
Libri

Original title: Sylvia Day: ONE WITH YOU
Copyright © 2016 by Sylvia Day, LLC. All rights reserved.
Cover design by Olga Grlic
Photo-illustration by James Iacobelli
Cover photograph © James Guillian / Getty Images
Author photograph © Paul Gilmore

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2016
Translation © Jana Pacnerová, 2016

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová.
První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-048-6

*Tuto knihu věnuji Hilary Saresové,
kterou Crossfire uchvátil stejně jako mě
od prvního do posledního slova.*

1

NEW YORK nikdy nespál; tohle město nebylo nikdy ani ospalé. Můj byt na Upper West Side byl tak zvukotěsný, jak se dalo u nemovitosti v ceně mnoha milionů dolarů očekávat, ale zvuky velkoměsta do něj pronikaly i tak – rytmické dunění pneumatik na vyježděných ulicích, protesty unavených hydraulických brzd a nepřetržité troubení klaksonů taxíků.

Když jsem vyšla z rohové kavárny na věčně rušnou Broadway, zaplavil mě ruch města. Jak jsem kdy mohla žít bez kakofonie Manhattanu?

Jak jsem kdy mohla vydržet život bez *něj*?

Gideon Cross.

Vzala jsem jeho bradu do dlaní a cítila, jak se k nim tulí. Tenhle projev zranitelnosti a lásky se do mě přímo zářýval. Ještě před několika hodinami jsem se domnívala, že se snad nikdy nezmění, že bych musela dělat příliš mnoho kompromisů, abych s ním sdílela svůj život. Teď jsem stála tváří v tvář jeho odvaze a pochybovala o své.

Požadovala jsem snad od něj víc než od sebe? Zahanbovala mě možnost, že jsem na něj tlačila, aby se vyvíjel, zatímco já jsem zůstávala zarputile pořád stejná.

Stál přede mnou, vysoký a silný. V džínách a tričku, s baseballovou čepicí staženou nízko do čela by v něm nikdo nepoznal alfasamce, ale přesto měl vrozenou takovou podmanivost, že dokázal zapůsobit na každého, kdo kolem něj prošel. Koutkem oka jsem zaznamenávala, jak se po něm okolní lidé vždycky podívají a pak se ohlédnou ještě jednou.

Ať už byl Gideon oblečený ležérně, nebo v luxusních oblecích s vestou, které měl nejraději, energie jeho šlachovitě svalnatého těla byla nepřehlédnutelná. Držení jeho těla, autorita, která z něj číselu spolu s bezvadným sebeovládáním, to vše mu znemožňovalo splynout někdy s okolím.

New York polykal všechno, co do něj vstoupilo, kdežto Gideon si vodil město na zlaceném vodítku.

A byl můj. I se snubním prstenem na ruce jsem někdy měla co dělat, abych tomu věřila.

Nikdy nebude jen tak nějaký muž. Byl dravost zahalená v eleganci, dokonalost zastíněná chybami. Byl osa mého světa, osa *celého* světa.

A přesto právě potvrdil, že se bude ohýbat a podvolovat až k bodu zlomu, aby mohl být se mnou. Což ve mně probouzelo nové odhodlání potvrdit, že stojím za tu bolest, které jsem ho donutila čelit.

Kolem nás se otevíraly obchody. Doprava začala houstnout, černá auta a žluté taxíky divoce poskakovaly na nerovné vozovce. Na chodnících se objevovali místní obyvatelé, venčili psy nebo mířili k Central Parku, aby si tam po ránu zaběhali, kradli si chvilku času, než s veškerou zuřivostí naskočí pracovní den.

Mercedes Benz sjel k obrubníku, právě když jsme se u něj ocitli, za volantem velká tmavá postava Raúla. Angus plynule zastavil Bentley hned za ním. Můj odvoz a Gideonův odvoz, mířící každý do jiného domova. Co je to za manželství?

Pravda byla taková, že šlo o *naše* manželství, ačkoliv ani jeden z nás to tak nechtěl. Musela jsem narýsovat hranici, když Gideon odlákal mého šéfa z reklamní agentury, kde jsem pracovala.

Chápala jsem manželovu touhu, abych nastoupila do Cross Industries, ale snažit se mě nutit konáním za mými zády?... To jsem nemohla dopustit, ani u muže jako byl Gideon. Buď jsme spolu – a rozhodujeme *společně* – nebo k sobě máme příliš daleko, než aby náš vztah fungoval.

Zaklonila jsem hlavu a zadívala se do jeho úchvatné tváře. Byla v ní lítost a úleva. A láska. Moc lásky.

Až se z toho tajil dech, jak byl hezký. Oči měl modré jako Karibik, hustá a lesklá hříva černých vlasů sahala až k límci. Jakási zbožňující ruka vytesala všechny plochy a úhly jeho obličeje k dokonalosti, která fascinovala a ztěžovala racionální uvažování. Pohled na něj mě uchvátil od chvíle, když jsem ho poprvé uviděla, a ještě pořád mi z toho tu a tam zkratoval mozek. Gideon mě zkrátka oslňoval.

Ale byl to ten muž uvnitř, jeho nezdolná energie a síla, jeho pronikavá inteligence a nemilosrdnost spolu se srdcem, jež umělo být tak něžné...

„Děkuji.“ Přejela jsem špičkami prstů po tmavé čáře jeho obočí a mravenčilo mi v nich jako obvykle, když se dotkly jeho pokožky. „Žes mi zavolał. Žes mi pověděl o svém snu. Že ses tu se mnou sešel.“

„Setkal bych se s tebou kdekoli.“ Ta slova byla slib, pronesený vroucně a divoce.

Každý má své demony. Ty Gideonovy se uzamykaly do klece železné vůle, když byl vzhůru. Když spal, trýznily ho v podobě násilných, zlých snů, s nimiž se mi nechtěl svěřovat. Měli jsme hodně společného, ale zneužívání v dětství bylo společné trauma, které nás současně spojovalo i rozdělovalo. Nutilo mě bojovat tím usilovněji o Gideona a o to, co mezi námi bylo. Ti, kdo nás zneužívali, už nám i tak vzali příliš mnoho.

„Evo... Jsi jediná mocnost na světě, která mi v tom může zabránit.“

„Děkuju ti i za to,“ zašeptala jsem, hrud' sevřenou. Naše nedávné odloučení bylo pro nás oba brutální. „Vím, že pro tebe nebylo snadné dát mi prostor, ale potřebovali jsme to. A vím, že jsem na tebe moc tlačila...“

„Až moc.“

Ústa se mi zvlnila nad letmým dotekem ledu v jeho slovech. Gideon nebyl zvyklý, aby se mu odpíralo to, co chtěl. I když mu ale velice vadilo nemít ke mně přístup, byli jsme teď spolu, protože ho ten pocit ochuzení hnál kupředu. „Já vím. A dopřál's mi to, protože mě miluješ.“

„To není jen láska.“ Uchopil mě rukama za zápěstí a sevřel tím autoritativním způsobem, před kterým všechno ve mně kapitulovalo.

Kývla jsem, už jsem se nebála přiznat, že se navzájem potřebujeme do té míry, až by to snad někdo považoval za nezdravé. To jsme byli my, to, co jsme spolu měli. A bylo to vzácné.

„Pojedeme k doktoru Petersenovi spolu.“ Pronesl ta slova zřetelně velitelsky, ale pohledem pátral v mých očích, jako by kladl otázku.

„Jsi náramně panovačný,“ škádlila jsem ho, protože jsem chtěla, aby v nás při loučení zůstal příjemný pocit. Naděje. Chybělo jen pár hodin do terapeutického sezení s doktorem Lylem Petersenem, kam jsme chodili každý týden, a nemohlo to být naplánované příhodněji. Začínali jsme znovu. Hodila se nám trocha pomoci při zjišťování, kam povedou naše další kroky.

Objal mě rukama v pase. „Miluješ to.“

Sáhla jsem po okraji jeho trička a sevřela měkký žerzej v pěstí. „Miluju *tebe*.“

„Evo.“ Na šíji jsem ucítila horký poryv jeho přerývaného dechu. Manhattan nás obklopoval, ale nemohl se mezi nás vetřít. Když jsme byli spolu, nic jiného neexistovalo.

Unikl mi tlumený zvuk touhy. Toužila jsem po něm a prahla, chvěla jsem se radostí, že se ke mně zase tiskne. Vdechovala jsem ho zhluboka, prsty jsem mu hnětla ztuhlé svaly na zádech. Projel mnou opojný nával vláčnosti. Byla jsem na něm závislá jako na droze – srdcem, duší i tělem – a vydržela jsem řadu dní bez své dávky, až jsem z toho byla rozechvělá a vyvedená z rovnováhy, neschopná jaksepatří fungovat.

Objal mě, jeho tělo bylo o mnoho větší a pevnější než moje. Cítila jsem se v jeho náruči bezpečná, hýčkaná a chráněná. Nic se mě nemohlo dotknout ani mi ublížit, když mě držel. Chtěla jsem, aby stejnou jistotu cítil i on se mnou. Potřebovala jsem, aby věděl, že se může zbavit ostražitosti, nadechnout se a já nás dokážu ochránit oba.

Musela jsem začít být silnější. Chytřejší. Strašidelnější. Měli jsme nepřátele a Gideon se s nimi vypořádával na vlastní pěst. Ochranitelství mu bylo vrozené; byla to jedna z vlastností, které jsem u něj hluboce obdivovala. Bylo však třeba ukázat ostatním, že dokážu být stejně obávaný protivník jako můj manžel.

A co bylo ještě důležitější, musela jsem to ukázat Gideonovi.

Opřela jsem se o něj a vstřebávala jeho teplo. Jeho lásku. „Uvidíme se v pět, frajere.“

„Ani o minutu později,“ nařídil nabručeně.

Zasmála jsem se proti své vůli, uchvácená každou jeho drsnou fasetou. „Nebo co?“

Odtáhl se ode mě a vrhl na mě pohled, až se mi zkroutily prsty u nohou. „Nebo si pro tebe přijdu.“

V otčímově střešní nástavbě jsem měla správně našlapovat po špičkách a se zatajeným dechem, protože bylo málo po šesté ráno a to znamenalo, že mohu být při návratu snadno přistižena. Místo toho jsem vstoupila energicky, hlavu plnou změn, které musím provést.

Měla jsem čas na sprchu – jen taktak – ale rozhodla jsem se, že se bez ní obejdu. Už to bylo moc dlouho, co se mě Gi-

deon naposled dotkl. Příliš dlouho, co jsem na sobě cítila jeho ruce, jeho tělo uvnitř svého. Nechtěla jsem smýt vzpomínku na jeho dotek. Už jen ta vzpomínka mi dávala sílu vykonat, co bylo třeba.

Na odkládacím stolku se s cvaknutím rozsvítila lampa. „Evo.“

Trhla jsem sebou. „Ježíši.“

Otočila jsem se na patě a shledala, že na jedné z lenošek v obývacím pokoji sedí matka.

„Pekelně jsi mě vyděsila!“ vyčetla jsem jí s rukou přitisknutou na uhánějícím srdci.

Vstala, saténový župan sahající až k podlaze se tetelivě zaleskl kolem jejích svalnatých, lehce opálených nohou. Byla jsem její jediné dítě, ale vypadaly jsme jako sestry. Monica Tramell Barker Mitchell Stantonová byla posedlá udržováním zevnějšku. Byla profesionální lovkyní manželských trofejí; mladická krása byla její pracovní nástroj.

„Ještě než začneš,“ spustila jsem, „ano, musíme si promluvit o svatbě. Ale skutečně se musím připravit do práce a zabalit se, abych mohla večer odjet domů...“

„Máš milence?“

Její strohá otázka mě šokovala víc než útok ze zálohy. „Cože? Ne!“

Vydechla, napětí v jejích ramenou viditelně polevilo. „Díky Bohu. Pověš mi, co se sakra děje? Jak moc jste se pohádali s Gideonem?“

Moc. Nějakou dobu jsem se bála, že jeho rozhodnutí způsobila zánik našeho vztahu. „Všechno řešíme, mami. Byl to jen takový zádrhel.“

„Zádrhel, kvůli kterému ses mu vyhýbala *celé dny*? Takhle se problémy neřeší, Evo.“

„To je dlouhý příběh...“

Založila si paže. „Já mám času dost.“

„No, já ne. Musím se chystat do práce.“

Tváří jí bleskl záchvív bolesti. Okamžitě mi jí přišlo líto.

Kdysi jsem chtěla být přesně jako má matka, až vyrostu. Celé hodiny jsem se strojila do jejích šatů, škobrtala v jejích střevících s vysokými podpatky, mazala si na obličej její drahé krémy a kosmetiku. Snažila jsem se napodobovat její zadýchaný hlas a smyslné manýry, byla jsem si jistá, že maminka je nejnádhernejší a nejdokonalejší žena na světě. A to, jak to uměla s muži, jak se na ni dívali a starali se o ni... No, toužila jsem i po tom jejím magickém doteku.

Nakonec jsem dorostla do její zrcadlové podoby až na účes a barvu očí. To však bylo jenom navenek. V tom, jaké jsme byly ženy, jsme však nemohly být rozdílnější a na to jsem bohužel začala být hrdá. Přestala jsem za ní chodit o radu, leda když šlo o šatstvo a zařizování bytu.

To se změní. Hned.

Vyzkoušela jsem spoustu různých taktik při navigování svého vztahu s Gideonem, ale nepožádala jsem o pomoc jediného blízkého člověka, který věděl, jaké to je v manželství s prominentními a mocnými muži.

„Potřebuji poradit, mami.“

Má slova zůstala viset ve vzduchu a pak jsem sledovala, jak matka překvapeně třesť oči. Vzápětí už klesala zpátky na pohovku, jako by se pod ní podlomila kolena. Její šok byl těžká rána, která mi sdělovala, jak úplně jsem se jí stranila.

Bolelo mě, když jsem si sedala na pohovku naproti ní. Naučila jsem se být opatrná v tom, co jsem matce svěřovala, ze všech sil jsem se snažila zadržovat informace, které by mohly vést k debatám, co mě štválo.

Nebylo to tak vždycky. Můj nevlastní bratr Nathan mě připravil o přívětivý, nenucený vztah s matkou, stejně jako mě připravil o nevinnost. Poté, co se o zneužívání matka dozvěděla, změnila se; začala být přehnaně ochranná až do té míry, že mě šmírovala a dusila. Ve svém životě si byla nesmírně jistá vším až na mě. Ve vztahu ke mně byla úzkostná a vtíravá, někdy to

hraničilo až s hysterií. V průběhu let jsem se přinutila vyhýbat pravdě až příliš často, udržovat tajnosti před každým, koho jsem milovala, jen abych zachovala klid.

„Nevím, jak být takovou manželkou, jakou Gideon potřebuje,“ přiznala jsem.

Ramena se jí stáhla dozadu, celým držením těla teď vyjadřovala rozhořčení. „Má milenkou *on*?“

„Ne!“ Unikl mi zdráhavý smích. „Nikdo nemá žádný poměr. To bychom si neudělali. To by nešlo. S tím si přestaň dělat starosti.“

Musela jsem se v duchu ptát, zda skutečným zdrojem matčiných obav nebyla její nedávná nevěra s mým otcem. Tížila ji na mysli? Pochybovala o tom, co bylo mezi ní a Stantonem? Nevěděla jsem, jak to brát. Moc jsem milovala tátu, ale taky jsem věřila, že můj otcím se pro mámu ideálně hodí přesně v tom směru, jak to od manžela potřebuje.

„Evo...“

„Gideon a já jsme se před několika týdny vzali.“ Bože, bylo příjemné to takhle vyspat.

Zamžikala na mě. Jednou, dvakrát. „Cože?“

„Tátovi jsem to ještě neřekla,“ pokračovala jsem. „Ale dneska mu zavolám.“

Oči se jí třpytily slzami. „*Proč?* Bože, Evo... jak jsme se mohly tak odcizit?“

„Neplač.“ Vstala jsem, přistoupila k ní a usedla vedle ní. Sáhla jsem po jejích rukou, ale ona mě místo toho divoce strhla do náruče.

Vdechla jsem její známou vůni a cítila takový klid, jaký se dá najít jedině v matčině náruči. Aspoň na pár minut. „Nebylo to naplánované, mami. Odjeli jsme jen na víkend a Gideon se mě zeptal, jestli bych nechtěla, a všechno zařídil... Bylo to spontánní. Okamžitý popud.“

Odtáhla se a odhalila tak usmlenou tvář a planoucí oči. „On se s tebou oženil bez předmanželské smlouvy?“

Rozesmála jsem se, jinak to nešlo. Ovšemže se matka zaměřila v první řadě na finanční detaily. Peníze byly už dávno hnací silou jejího života. „Předmanželská smlouva existuje.“

„Evo Lauren! Podívala ses vůbec na ni? Nebo to bylo taky spontánní?“

„Přečetla jsem ji do posledního slova.“

„Nejsi advokát! Panebože, Evo... vychovávala jsem tě, abys byla chytřejší!“

„Podmínkám by porozumělo i šestileté dítě,“ odsekla jsem, podrážděná skutečným problémem ve svém manželství; Gideonovi a mně se míchalo do vztahu příliš mnoho lidí, kteří nás rozptylovali, takže jsme neměli čas zabývat se věcmi, jež to opravdu vyžadovaly. „S předmanželskou smlouvou si nedělej starosti.“

„Měla bys ji dát přečíst Richardovi. Nechápu, proč jsi to neudělala. Je to strašně nezodpovědné. Já prostě...“

„Já ji viděl, Moniko.“

Obě jsme se otočili za zvukem otčímova hlasu. Stanton vstoupil do místnosti připravený do práce, tmavomodrý oblek se žlutou vázankou mu slušel. Představovala jsem si, že Gideon se bude mému otčímovi v tomhle věku hodně podobat: fyzicky svěží, důstojný, alfa samec jak se patří.

„Viděl?“ podivila jsem se.

„Cross mi ji poslal před několika týdny.“ Stanton přistoupil k matce a uchopil její hlavu do dlaní. „Neuměl bych vyjednat lepší podmínky.“

„Vždycky existují lepší podmínky, Richarde!“ prohlásila máma ostře.

„Jsou tam odměny za takové milníky, jako jsou výročí a narození dětí, a žádné sankce pro Evu, kromě manželského poradenství. Rozvod by znamenal víc než spravedlivé rozdělení majetku. Byl jsem v pokušení se zeptat, jestli to Cross ukázal *svému* advokátovi. Umím si představit, jak se o to pohádali.“

Na okamžik se zklidnila, přemítala o tom. Pak vstala a naježila se. „Ale věděls, že se chtějí tajně vzít? Tys to věděl a nic jsi neřekl?“

„Samozřejmě jsem to nevěděl.“ Vzal ji do náruče a tiše na ni broukal, jako by byla dítě. „Předpokládal jsem, že hledí dopředu. Vždyť víš, že tyhle věci se obvykle dojednávají několik měsíců předem. Ačkoli v tomhle případě jsem nemohl žádat víc.“

Vstala jsem. Musela jsem si pospíšet, abych to stihla včas do práce. Zrovna dnes jsem nechtěla přijít pozdě.

„Kam jdeš?“ Matka se napřímila a odstoupila od Stantonova. „Ještě jsme tuhle debatu neskončily. Nemůžeš jen tak odpálit bombu a zmizet!“

Otočená tváří k ní jsem couvala. „Vážně se musím jít připravit. Co kdybychom se sešly na oběd a ještě si o tom popovídaly?“

„Nemůžeš...“

Přerušila jsem ji. „Corinne Girouxová.“

Matka vytréštila oči, pak je přimhouřila. Jedno jméno. Nic víc jsem říkat nemusela.

Gideonova bývalka byla problém, který se nemusel vysvětlovat obšírněji.

Jen málokdo přišel na Manhattan a neměl okamžitě pocit, že to tu zná. Silueta města byla zachycena v nespočetných filmech a televizních pořadech, šířila lásku k New Yorku od obyvatel do celého světa.

Já nebyla výjimkou.

Zbožňovala jsem eleganci Chrysler Building, eleganci ve stylu art deco. Dokázala jsem se orientovat po ostrově podle Empire State Building. Žasla jsem nad úchvatnou výškou Freedom Tower, jež nyní dominovala centru. Ale budova Crossfire byla třída sama pro sebe. Připadala mi tak ještě předtím, než jsem se zamilovala do muže, jehož vize k jejímu vzniku vedla.

Raúl zajel s mercedesem k obrubníku a já žasla nad výrazným, safírově modrým sklem, pokrývajícím obeliskový tvar Crossfire. Se zakloněnou hlavou jsem klouzala pohledem po měňavé výšce vzhůru až k prosvětlenému prostoru, kde sídlily Cross Industries.

Kolem mě uháněli chodci, chodník kypěl manažery, směřujícími do práce s aktovkami a kabelkami v jedné ruce a kouřícími kelímkami s kávou v druhé.

Gideona jsem zaznamenala dřív, než jsem ho uviděla, celé tělo se mi rozšumělo na poplach, když vystoupil z bentleye, který zastavil za mercedesem. Vzduch kolem mě byl náhle nabitý elektřinou, praskající energií, jež vždycky zvěstovala příchod bouře.

Byla jsem jednou z mála těch, kteří věděli, že energie bouře pramení z neklidu Gideonovy trýzněné duše.

Otočila jsem se k němu a usmála se. Nebyla to náhoda, že jsme dorazili ve stejnou chvíli. Věděla jsem to dřív, než mi to potvrdil očima.

Měl na sobě antracitový oblek s bílou košilí a stříbrnou tvílovou kravatou. Tmavé vlasy se dotýkaly čelisti a límce jako sexy prostopášný vodopád inkoustových pramínků. Ještě pořád na mě hleděl s tou horkou sexuální dravostí, která mě sežehla napoprvé, ale v té zářivé modři už teď byla něha a otevřenost, jež pro mě znamenaly víc než všechno ostatní, co mi kdy mohl dát.

Přistoupila jsem k němu, když se přiblížil. „Dobré ráno, Temný a Nebezpečný.“

Sarkasticky zvlnil rty. Jeho pobavený pohled ještě víc zpřívětivěl. „Dobré ráno, choti.“

Sáhla jsem po jeho ruce a zmocnil se mě spokojený klid, když mi vyšel vstříc a pevně sevřel mou dlaň. „Dneska ráno jsem to řekla matce... Že jsme se vzali.“

Jedno tmavé obočí se překvapeně zvedlo a jeho úsměv se zvlnil vítězoslavnou radostí. „To je dobře.“

Rozesmála jsem se nad jeho nespoutaně majetnickým výrazem a něžně jsem ho šťouchla do ramene. Bleskurychle mě k sobě přitiskl a políbil na koutek usměvavých úst.

Jeho radost byla nakažlivá. Cítila jsem, jak ve mně vybuchuje a bleskurychle se šíří do všech míst, kde v uplynulých několika dnech panovala taková tma. „Jak budu mít první pauzu, zavolám tátovi. Aby věděl.“

Zvážněl. „Proč teď a ne předtím?“

Mluvil tiše, tlumil hlas, aby nás nikdo neslyšel. Kolem nadále proudil dav, směřující do práce, a věnoval nám velmi málo pozornosti. Přesto jsem s odpovědí váhala, připadala jsem si tu příliš na očích.

Pak... přišla pravda tak snadno jak ještě nikdy. Skrývala jsem před lidmi, které jsem milovala, velmi mnoho věcí. Maličností i velkých záležitostí. Snažila jsem se zachovat status quo, ale současně jsem doufala ve změnu a potřebovala ji.

„Bála jsem se,“ odpověděla jsem mu.

Přistoupil blíž a upíral na mě pohled. „A už se nebojíš.“

„Ne.“

„Večer mi povíš, proč.“

Kývla jsem. „Povím ti to.“

Položil mi dlaň na zátylek, majetnický a něžně zároveň. Tvářil se lhostejně, jeho výraz nic neprozrazoval, ale jeho oči... ty modré, velemodré oči... běsnily citem. „My to zvládneme, anděli.“

Láska se mnou hřejivě rozlévala jako chuť skvělého vína. „To si sakra piš.“

Bylo to zvláštní, vstupovat do firmy Waters Field & Leaman a v duchu odpočítávat dny, kdy ještě budu moci tvrdit, že pracuji v prestižní reklamní agentuře. Megumi Kaba mi zamávala zpoza recepčního pultu a poklepala si na sluchátka spojená s mikrofonem, abych pochopila, že má hovor a nemůže mluvit. Zamávala jsem jí taky a zamířila odhodlaným krokem k vlastnímu psacímu stolu. Měla jsem před sebou spoustu práce, nový začátek.

Ale pěkně jedno po druhém. Strčila jsem kabelku a tašku do dolní zásuvky, pak jsem se usadila na židli a zasurfovala na internetu ke stránkám svého obvyklého květinářství. Věděla jsem, co chci. Dva tucty bílých růží v temně rudé křišťálové váze.

Bílá jako čistota. Jako přátelství. Jako věčná láska. Také to byl prapor kapitulace. Vytyčila jsem bojiště, když jsem si vynutila

odloučení od Gideona, a nakonec jsem zvítězila. Ale nechtěla jsem s manželem válčit.

Ani jsem se nesnažila vymýšlet nějaký chytrý text na kartičku ke květinám, jak jsem to dělávala v minulosti. Prostě jsem to napsala, jak jsem to cítila.

Jste zázrak, pane Crossi.

Mám vás ráda a miluji vás.

Paní Crossová

Webová stránka mě vybídla, abych ukončila objednávku. Kliknutím jsem ji odeslala a chvílku jsem si představovala, co bude Gideon mému daru říkat. Doufala jsem, že jednoho krásného dne ho budu pozorovat, až ode mě bude přijímat květiny. Usmívá se, když mu je jeho tajemník Scott přináší? Přeruší schůzi, kterou zrovna řídí, aby si přečetl můj vzkaz? Nebo s tím počká na jednu ze vzácných přestávek v nabitém rozvrhu, aby měl soukromí?

Ústa se mi zvlnila úsměvem při zvažování možností. Hrozně ráda jsem dávala Gideonovi dárky.

A zanedlouho budu mít víc času, abych je vybírala.

„Ty dáváš výpověď?“

Nevěřící pohled Marka Garrityho se zvedl od mé písemné výpovědi a střetl se s mým.

Žaludek se mi sevřel při pohledu na šéfův výraz. „Ano. Pro-miň, že tak narychlo.“

„Zítra jsi tu naposled?“ Opřel se v křesle dozadu. Jeho oči měly teple čokoládový odstín, světlejší než pokožka, a zračilo se v nich překvapení i nevole. „Proč, Evo?“

Vzdychla jsem, předklonila se a opřela lokty o kolena. Znovu jsem šla s pravdou ven. „Vím, že je to neprofesionální, takhle naráz vypadnout, ale... musím si přerovnat priority a zrovna

teď... tomu prostě nemůžu věnovat plnou pozornost, Marku. Promiň.“

„Já...“ Vyfoukl vzduch a přejel si dlaní drobné tmavé kučery. „Sakra... Co mám říct?“

„Že mi odpouštíš a nebudeš mi to zazlívát?“ zasmála jsem se nevesele. „To žádám hodně, já vím.“

Zmohl se na sarkastický úsměv. „Moc nerad tě ztrácím, Evo, to přece víš. Nevím, jestli jsem vůbec někdy vyjádřil, jak moc jsi tu byla platná. Naučilas mě líp pracovat.“

„Děkuji, Marku. Vážím si toho.“ Bože, bylo to těžší, než jsem čekala, i když jsem věděla, že je to nejlepší a jediné možné rozhodnutí.

Sklouzla jsem zrakem přes mého hezkého šéfa k vyhlídce za jeho zády. Jako vedoucí pracovník marketingu měl malou kancelář a výhled mu blokovala budova na druhé straně ulice, ale přesto to působilo stejně kvintesenciálně newyorský jako rozlehlá kancelář Gideona Crosse v nejvyšším patře nad námi.

V mnoha ohledech tohle dělení pater zrcadlilo způsob, jímž jsem se snažila definovat svůj vztah ke Gideonovi. Věděla jsem, kým je. Věděla jsem, čím je: mužem, který tvoří samostatnou kategorii. To jsem na něm milovala a nechtěla jsem to měnit; jen jsem chtěla vystoupit na jeho úroveň vlastními úsilím. Neuvažila jsem však, že když budu tvrdohlavě odmítat smířit se s tím, že naším manželstvím se takový plán mění, stahuji ho k sobě dolů.

Neproslovím se tím, že bych se vlastními silami propracovala mezi špičky svého oboru. Pro některé lidi budu vždycky ta, co se vzdala za úspěšného muže. A prostě s tím budu muset žít.

„Tak kampak máš namířeno?“ zeptal se Mark.

„Upřímně... ještě nevím. Jenom vím, že nemůžu zůstat.“

Mé manželství unese jen určitý tlak, nemá-li se rozbít, a já jsem už dopustila, aby nebezpečně sklouzlo k okraji propasti, jak jsem se snažila najít nějaký odstup. Jak jsem se snažila klást na první místo sebe.

Gideon Cross byl hluboký a rozsáhlý jako oceán, a já se bála, že se v něm utopím, od chvíle, kdy jsem ho poprvé uviděla. Toho už se teď bát nemohu. Ne poté, co jsem zjistila, že nejvíc se bojím, abych ho neztratila.

Snahou zůstat neutrální jsem se dala smýkat ze strany na stranu. A i když mě to štválo, nezamyslela jsem se nad tím, že chci-li mít nad něčím kontrolu, musím se jí prostě zmocnit.

„Kvůli zakázce LanCorpu?“ zeptal se Mark.

„Částečně.“ Uhladila jsem si úzkou sukni s tenkým proužkem a v duchu jsem potlačila přetrvávající rozmrzelost z toho, že Gideon najal Marka. Katalyzátorem bylo, když společnost LanCorp oslovila firmu Waters Field & Leaman s konkrétní žádostí o Marka – a tudíž i o mě, na kterýžto manévr Gideon hleděl podezíravě. Projekt Ponzi, jehož autorem byl Geoffrey Cross, zdecimoval jmění rodiny Landonů, a i když Ryan Landon a Gideon znovu vybudovali vše, co jejich otcové ztratili, Landon stále ještě dychtil po pomstě. „Ale hlavně z osobních důvodů.“

Napřímil se, položil lokty na stůl a nahnul se ke mně. „Nic mi do toho není a nebudu dotírat, ale víš přece, že tu máš Stevena, Shawnu i mě, kdybys nás potřebovala. Máme tě rádi a záleží nám na tobě.“

Z jeho vážnosti mi vhrkly slzy do očí. Jeho snoubence Stevena Ellisona i Stevenovu sestru Shawnu jsem si zamilovala během těch měsíců, co jsem byla v New Yorku; patřili k nové síti přátel, kterou jsem si v novém životě vybudovala. Stůj co stůj jsem je nechtěla ztratit.

„Já vím.“ Navzdory smutku jsem se usmála. „Kdybys vás potřebovala, zavolám, slibuju. Ale všechno to dobře dopadne. Pro nás všechny.“

Mark se uklidnil a opětoval můj úsměv. „Steven bude vyvádět. Asi bys mu to měla říct sama.“

Pomyšlení na urostlého, veselého stavbaře zahnal veškerý můj smutek. Steven mi dá co proto, že odcházím od jeho part-

nera, ale udělá to dobrosrdečně. „Ale jdi,“ opětovala jsem škádlení. „To bys mi přece neudělal, že ne? Už takhle je to dost těžké.“

„Vůbec mi nevádí ti to ztěžovat.“

Zasmála jsem se. Jo, po Markovi a po mé práci se mi bude stýskat. Hodně.

Když přišla chvíle mé první přestávky v práci, bylo v kalifornském Oceanside ještě časně ráno, takže jsem místo volání poslala tátovi textovku.

Dej mi vědět, až se vzbudíš, jo? Musím ti něco říct. A protože jsem věděla, že Victor Reyes není jen otec, ale taky policajt, a proto si vždycky dělá přehnané starosti, doplnila jsem: Nic zlého, jenom pár novinek.

Sotva jsem odložila telefon na pult v odpočívárně, abych si nalila kelímek kávy, začal zvonit. Na displeji se rozsvítil tátův hezký obličej, na fotce vynikaly šedé oči, které jsem po něm zdědila.

Najednou na mě padla nervozita. Sáhla jsem po telefonu a ruka se mi třásla. Moc jsem milovala oba rodiče, ale vždycky mi připadalo, že táta prožívá všechno hlouběji než matka. A zatímco matka vždycky bez váhání poukazovala na to, jak a kde bych mohla napravit své chyby, táta jako by si ani neuvědomoval, že nějaké mám. Zklamat ho... ublížit mu... to bylo brutální pomýšlení.

„Ahoj, tati. Jak se máš?“

„To se mám zeptat já, srdíčko. Máš se jako vždycky. A co ty? Co se děje?“

Přešla jsem k nejbližšímu stolu a usedla na židli, abych se uklidnila. „Už jsem ti psala, že nejde o nic špatného, a ty jsi stejně celý ustaraný. Neprobudila jsem tě?“

„Starosti jsou má živnost,“ opáčil s pobavenou přívětivostí v hlubokém hlase. „A zrovna jsem si šel před prací zaběhat, takže ne, nevzbudilas mě. Pověz mi, co je nového.“

„Hm...“ Slzy mě dusily, těžce jsem polkla. „Ježíši, je to těžší, než jsem čekala. Říkala jsem Gideonovi, že mám strach o mámu, že ty to vezmeš, a teď se tu snažím...“

„Evo.“

Zhluboka jsem se nadechla.

„Gideon a já jsme se tajně vzali.“

V telefonu zavládlo podivné ticho.

„Tati?“

„Kdy?“ Zadrhnutí v jeho hlase mě div nezabilo.

„Před čtrnácti dny.“

„Než jste byli u mě?“

Odkáslala jsem si. „Ano.“

Ticho.

Ach Bože. Totálně brutální. Teprve před několika týdny jsem mu pověřila, jak mě Nathan zneužíval, a málem ho to zlomilo. A teď tohle.

„Tati – ty mě děsíš. Byli jsme na takovém ostrově a bylo tam krásně, moc krásně. V rezortu, kde jsme bydleli, jsou svatby každou chvíli, usnadňují to... jako v Las Vegas. Je tam obřadník na plný úvazek a někdo, kdo zařizuje svatební povolení. Byla to prostě ideální chvíle, víš. Ideální příležitost.“ Hlas se mi zlomil. „Tati... prosím tě, řekni něco.“

„Já... já nevím, co říct.“

Po tváři mi skanula horká slza. Máma zvolila bohatství místo lásky a Gideon byl prvotřídní ukázka toho typu mužů, jimž dala moje matka přednost před tátou. Věděla jsem, že to vytváří zpětnou vazbu, kterou táta musí překonat, a už to tady bylo.

„Svatba bude stejně,“ prohlásila jsem. „Chceme mít u toho přátele a rodinu, až si řekneme ano...“

„To jsem čekal, Evo.“ Zavrčel. „Krucinál. Je mi, jako by mi Cross právě něco ukradl! Já tě mám vést k oltáři, pracoval jsem na tom, a on jen tak uteče a vezme si tě? A tys mi to nepověděla? Bylas tady, v mém domě, a nic jsi mi neřekla? To bolí, Evo. To bolí.“

Potom už nebylo jak zastavit slzy. Přišly v podobě horké povodně, rozmazaly mi zorné pole a sevřely hrdlo.

Trhla jsem sebou, když se otevřely dveře odpočívárny a dovnitř vstoupil Will Granger. „Pravděpodobně je tady,“ říkal můj kolega. „A tady...“

Hlas mu odumřel do ztracena, když uviděl můj obličej, z očí za obdélníkovými brýlemi zmizel úsměv.

Tmavě oděná paže se vymrštila a odstrčila ho stranou.

Gideon. Vyplnil dveře, jeho oči se na mě zaměřily a studily jako led. Zčistajasna vypadal jako anděl pomsty, v krásném obleku působil zdatně a nebezpečně zároveň, tvář mu zkameněla do nádherné masky.

Zamžikala jsem, můj mozek se snažil zpracovat, jak a proč tu je. Než se to podařilo, už ale stál u mě a v ruce držel můj telefon; pohled mu padl na displej a teprve pak ho zvedl k uchu.

„Victore.“ Otcovo jméno zaznělo jako varování. „Zřejmě jsi Evu rozrušil, takže teď budeš mluvit se mnou.“

Will vycouval a zavřel za sebou dveře.

Navzdory řezavému ostří v Gideonových slovech byl dotek, jímž mi přejel špičkami prstů po líci, nekonečně něžný. Upíral na mě oči, modř naplněnou ledovou zuřivostí, která mě málem rozechvěla.

Do horoucích pekel, Gideon měl *vztek*. A táta taky. Slyšela jsem ho křičet až z místa, kde jsem seděla.

Chytila jsem Gideona za zápěstí a vrtěla hlavou, náhle zpanikařená tím, že se dva muži, které miluji ze všeho na světě nejvíc, nakonec nebudou mít rádi – možná se budou dokonce i nenávidět.

„To nic,“ šeptala jsem. „Nic mi není.“

Prímhouřil oči a ústy nehlasně naznačil, *Ale je*.

Když znovu promluvil s otcem, zněl Gideonův hlas pevně a kontrolovaně – a tím strašidelněji. „Máš právo být naštvaný a ublížený, to uznávám. Ale nedovolím, aby se kvůli tomu má žena... Ne, když nemám vlastní děti, samozřejmě si to neumím představit.“

Napínala jsem uši a doufala, že snížení hlasitosti znamená, že se táta uklidňuje a ne že se vytáčí ještě víc.

Gideon náhle ztuhnul, spustil ze mě ruku. „Ne, nebyl bych rád, kdyby se moje sestra tajně vdala. Ale na ní bych si vztek nevybíjel...”

Trhla jsem sebou. Tohle měli můj manžel a otec společné: oba se chovali neuvěřitelně ochranně k těm, které milovali.

„Jsem kdykoli k dispozici, Victore. Dokonce za tebou i přijedu, jestli to potřebuješ. Když jsem se oženil s tvou dcerou, přijal jsem plnou odpovědnost za ni i za její štěstí. Pokud je třeba čelit následkům, nemám s tím problém.“

Přimhouřil oči a naslouchal.

Pak Gideon usedl naproti mně, položil telefon na stůl a zapnul hlasitý odposlech.

Vzduchem zazněl tátův hlas. „Evo?”

Zhluboka, chvějivě jsem se nadechla a stiskla ruku, kterou mi Gideon podal. „Jo, jsem tady, tati.“

„Srdíčko...” Také se zhluboka nadechl. „Nebud’ rozčilená, jo? Já jen... potřebuju to zažít. Nečekal jsem to a... musím si to poskládat v hlavě. Můžeme si večer promluvit? Až přijdu ze služby?”

„Ano, samozřejmě.“

„Dobře.“ Odmlčel se.

„Miluju tě, tati.“ V hlase mi zněly slzy a Gideon si přisunul židli blíž, sevřel má stehna mezi svými. Bylo to úžasné, kolik síly jsem z něj čerpala, jaká to byla úleva, moci se o něj opřít. Bylo to jiné než podpora od Caryho. Můj nejlepší přítel byl ozvučná deska, fanoušek a dutá vrba. Gideon byl štít.

A já musela být dost silná, abych si přiznala, kdy ten štít potřebuju.

„Taky tě miluju, holčičko,” řekl táta tónem plným bolesti a žalu, který se mi zabodával do srdce. „Později zavolám.“

„Tak jo. Já...” Co ještě jsem mohla říct? Nevěděla jsem, jak to napravit. „Ahoj.“

Gideon ukončil hovor, pak vzal mé třesoucí se ruce do svých. Nespouštěl ze mě oči, led roztával něhou. „Nebudeš se stydět, Evo. Je to jasné?“

Kývla jsem. „Nestydím se.“

Uchopil můj obličej do dlaní, palci mi stíral slzy. „Nemůžu tě vidět plakat, anděli.“

Násilím jsem potlačila přetrvávající bolest u srdce, zatlačila jsem ji do kouta, kde ji budu moci řešit později. „Proč jsi tady? Jak ses to dozvěděl?“

„Přišel jsem ti poděkovat za květiny,“ zašeptal.

„Aha. Líbí se ti?“ Zmohla jsem se na úsměv. „Chtěla jsem, abys na mě myslel.“

„Pořád. Každou minutu.“ Chytil mě za boky a přitáhl blíž.

„Mohl jsi jen poslat lístek.“

„Aha.“ Při jeho nepatrném pousmání se mi zrychlil tep. „Ale tím by se neřešilo tohle.“

Gideon si mě přitáhl na klín a líbal k nepříčetnosti.

Ještě platí, že jdeme večer domů? Textovka od Caryho přišla, když jsem čekala v poledne na výtah dolů do haly. Máma už tam na mě čekala a já se snažila vzít rozum do hrsti. Měly jsme toho spoustu k probírání.

Panebože, doufala jsem, že mi s tím pomůže.

Je to v plánu, odpověděla jsem svému milovanému, byť někdy pěkně protivnému spolubydlícímu. Ťukala jsem při nastupování do kabiny. *Po práci mám ale doktora, pak večeri s Gideonem. Možná přijdu pozdě.*

Večeři? Musíš vyprávět.

Usmála jsem se. *Jasně.*

Volal Trey.

Prudce jsem vydechla, jako bych zadržovala dech. Nejspíš to tak svým způsobem bylo.

Nemohla jsem zazlívat příteli, s nímž měl Cary vztah jak na houpací, že o velký krok couvnul, když se dozvěděl, že Caryho náhodná milenka otěhotněla. Trey odjakživa zápolil s Caryho bisexualitou a mimino teď znamenalo, že v jejich vztahu bude vždycky figurovat ještě někdo třetí.

Nepřipadalo v úvahu, že by se Cary zavázal dřív Treyovi, místo aby si nechal otevřenou možnost volby, ale chápala jsem strach za jeho počínáním. Věděla jsem až moc dobře, jaké myšlenky běží člověku hlavou, když přežije takové věci jako Cary a já, a přesto se nějak ocitne tváří v tvář někomu, kdo ho miluje.

Když je to příliš dobré, než aby to mohla být pravda, tak jak by to mohlo být skutečné?

Soucítila jsem i s Treyem, a kdyby vztah ukončil, respektovala bych jeho rozhodnutí. Jenže on byl to nejlepší, co Caryho za dlouhou dobu potkalo. Budu pořádně rozhozená, jestli to nezvládnou. *Co říkal?*

To ti povím, až se uvidíme.

Cary! To je kruté.

Odpověď přišla, až když jsem procházela turnikety v hale. *Jo, to mi povídej.*

Srdce mi pokleslo, protože tohle se na žádný pád nedalo vykládat jako dobrá zpráva. Ustoupila jsem ostatním procházejícím lidem z cesty a vytlukala odpověď: *Šíleně tě miluju, Cary Taylore.*

Taky tě miluju, holčičko.

„Evo!“

Matka zdolávala vzdálenost, která nás dělila, v sandálech na vysokých tenkých podpatcích, žena nepřehlédnutelná dokonce i v polední tlačnici lidí směřujících do Crossfire a ven. I když byla drobná, Monica Stantonová se neztrácela v moři obleků – na to přitahovala příliš mnoho pozornosti.

Charisma. Smyslnost. Křehkost. Byla to třaskavá kombinace, jaká udělala z Marilyn Monroe hvězdu, a moje matka byla jejím ztělesněním. V tmavomodré kombinéze bez rukávů vypada-

la Monica Stantonová na svůj věk mladě a tak sebevědomě, jak mně se to nikdy nepodařilo. Šperky v podobě panterů od Cartiera jí obepínaly hrdlo i zápěstí, čímž sdělovaly pozorovatelům, že je nákladná.

Šla rovnou ke mně a objala mě, až mě to zaskočilo.

„Mami.“

„Jsi v pořádku?“ Odtáhla se a prohlížela si mě.

„Cože? Ano. Proč?“

„Volal tvůj otec.“

„Aha.“ Ostražitě jsem se na ni zadívala. „Nepřijal tu zprávu nejlíp.“

„Ne, to nepřijal.“ Zavěsila se do mě a zamířila ven. „Ale zvládne to. Nebyl docela připravený nechat tě jít.“

„Protože mu připomínám tebe.“

Pro otce byla máma tou, která odešla. Pořád ji miloval, i když uplynuly víc než dvě desítky let.

„Nesmysl, Evo. Podoba tu je, ale ty jsi mnohem zajímavější.“

Tomu jsem se musela zasmát.

„Gideon říká, že jsem zajímavá.“

Vesele se usmála, až muž, který ji míjel, zakopl o vlastní nohu. „Samozejmě. On je znalec žen. I když jsi nádherná, krása by nestačila, aby se s tebou oženil.“

Zpomalily jsme u otáčivých dveří a já pustila matku napřed. Závan dusného vzduchu mě zasáhl, když jsem za ní vystoupila na chodník, až se mi pokožka v okamžiku ojínila potem. Byly chvíle, kdy jsem pochybovala, že si na tu vlhkost vzduchu někdy zvyknu, ale považovala jsem to za jednu z daní za život ve městě, které tolik miluji. Jaro bylo krásné a věděla jsem, že podzim bude stejný. Ideální roční doba k obnově manželského slibu s mužem, kterému patří mé srdce i duše.

Děkovala jsem Bohu za klimatizaci, když jsem zahlédla šéfa Stantonovy ochranky, čekajícího u černého auta vedle obrubníku.

Benjamin Clancy mě uvítal nenuceným, sebejistým kývnutím. Jeho chování bylo věčné jako vždycky, i když jsem vůči

němu cítila tak veliký vděk, až bylo těžké se zdržet, abych ho nepadla a nezlíbala.

Gideon zabil Nathana, aby mě ochránil. Clancy se postaral, aby za to Gideon nikdy nepykal.

„Nazdárak,“ řekla jsem mu a viděla jsem, jak se můj úsměv odráží v jeho zrcadlových pilotských brýlích.

„Evo. Rád vás vidím.“

„Zrovna jsem si totéž myslela o vás.“

Navenek se neusmíval; už byl takový. Nicméně jsem ten úsměv stejně vnímala.

Máma vklouzla do auta první a já pak za ní, na zadní sedadlo. Ještě než Clancy obešel auto zezadu, už se posouvala čelem ke mně a brala mě za ruku. „S otcem si nedělej starosti. Má tu prchlivou latinskoamerickou povahu, ale nikdy to dlouho nevydrží. Ve skutečnosti se jen chce postarat, abys byla šťastná.“

Něžně jsem jí stiskla prsty. „Já vím. Ale opravdu, opravdu chci, aby spolu táta a Gideon vycházeli.“

„Jsou to dva velice svěhlaví muži, zlato. Občas to mezi nimi zajiskří.“

Nemýlila se. Chtěla jsem snít o tom, jak se spolu ti dva kamarádí, jak to chlapi dělají, navazují pouto přes sport nebo přes auto, se vším tím hravým pošuchováním a plácáním po zádech, které obvykle tyhle věci doprovází. Ale musela jsem pracovat s realitou, ať už bude jakákoli.

„Máš pravdu,“ připustila jsem. „Jsou už oba dospělí. Vyřeší to.“ Doufejme.

„Ovšemže vyřeší.“

S povzdechem jsem vyhlédla z okna. „Asi jsem přišla na řešení pro Corinne Girouxovou.“

Následovala pauza. „Evo, musíš tu ženskou pustit z hlavy. Tím, že o ní vůbec přemýšlíš, jí dáváš moc, kterou si nezaslouží.“

„Dovolili jsme jí dělat problémy tím, že jsme byli takoví tajnůstkáři.“ Vrátila jsem se zrakem k matce. „Svět přímo hltá všechno, co se Gideona týká. Je krásný, bohatý, sexy a geniál-

ní. Lidi o něm chtějí vědět všechno, ale on si své soukromí střežil v tak extrémní míře, že nevědí skoro nic. To poskytlo Corinne prostor napsat biografii o době, kterou s Gideonem strávila.“

Vrhla na mě ostražitý pohled. „Jak to myslíš?“

Zalovila jsem v kabelce a vytáhla malý tablet. „Potřebujeme víc *tohohle*.“

Otočila jsem displej a ukázala jí fotku Gideona a mě, pořízenou jen o několik hodin dřív; stáli jsme na ní před Crossfire. Způsob, jímž mě držel za zátylek, byl současně něžný i majetnický, kdežto v tom, jak jsem k němu zvedala tvář, se zračily moje láska a zbožňování. Zvedal se mi žaludek při pohledu na to, jak se soukromá chvílka šíří do celého světa, který na ni bude zevlovat, ale musela jsem to překonat. Musela jsem světu ještě přidat.

„Gideon a já se musíme přestat schovávat,“ vysvětlovala jsem. „Musíme být *vidět*. Strávili jsme až moc času v úkrytu. Veřejnost chce playboye miliardáře, který se konečně stává princem z pohádky. Lidi chtějí pohádky, mami, a šťastné konce. Musím jim dát příběh, po kterém touží, a když to udělám, bude Corinne i se svou knihou působit uboze.“

Matka napřímila ramena. „To je děsivá představa.“

„Ne, není.“

„Je to hrůza, Evo! Nebudeš *kšeftovat* s těžce vydřeným soukromím. Jestli ten hlad veřejnosti nakrmíš, ještě se zvětší. Proboha, přece se nechceš stát bulvární celebritou!“

Začala jsem zuby. „Takhle to nepojmu.“

„Proč bys to riskovala?“ Hlas jí stoupl, až zněl řezavě. „Kvůli Corinne Girouxové? Její kniha přijde a odejde během mžiku, ale ty se nikdy nezbavíš pozornosti, jakmile ji vyvoláš!“

„Nechápu tě. Neexistuje způsob, jak být vdaná za Gideona a *nepoutat* pozornost! Můžu se klidně chopit kontroly a nastavit jeviště podle svého.“

„Existuje rozdíl mezi prominentním postavením a titulky v bulváru!“

V duchu jsem zavrčela. „Myslím, že zacházíš s tím dramatem do extrémů.“

Zavrtěla hlavou. „Povídám ti, tohle není správný způsob, jak řešit situaci. Probíralas to s Gideonem? Neumím si představit, že bys s tím souhlasil.“

Zírala jsem na ni, upřímně polekaná její odpovědí. Myslela jsem, že bude všemi deseti pro, vzhledem k tomu, jak se stavěla k dobrému manželství a ke všemu, co to obnášelo.

Tehdy jsem upozorovala strach, který jí svíral ústa a kalil oči.

„Mami,“ ztišila jsem hlas a v duchu jsem se kopala za to, že jsem si nedala dvě a dvě dohromady už dřív. „S Nathanem už si nemusíme dělat starosti.“

Opětovala můj pohled. „Ne,“ souhlasila, neuchlácholená ani v nejmenším. „Ale když se bude všechno, cos udělala... všechno, cos řekla nebo rozhodla, pitvat pro zábavu světa, může to být noční můra samo o sobě.“

„Nedovolím nikomu jinému na světě, aby diktoval, jak má kdo vnímat mě a moje manželství!“ Už mě nebavilo připadat si jako... oběť. Chtěla jsem to být já, kdo přejde do ofenzivy.

„Evo, nejsi...“

„Buď mi nabídni alternativu, jinou než sedět a nic nedělat, nebo to téma opustíme, mami.“ Odvrátila jsem hlavu. „Neshodneme se a já nezměním názor, pokud nebude na stole jiný plán.“

Vydala zvuk zoufalé beznaděje, pak zmlkla.

Prsty se mi ohýbaly touhou poslat Gideonovi textovku a nějak se ventilovat. Jednou mi řekl, že bych vynikala v krizovém managementu. Navrhoval, abych v tomto směru propůjčila svůj talent Cross Industries.

Proč nezačít raději něčím intimnějším a důležitějším?

2

„ZASE KVĚTINY?“ zaševalil Arash Madani, když vstoupil do mé kanceláře otevřenými dvojitými skleněnými dveřmi.

Můj hlavní advokát přistoupil k Eviným bílým růžím, které zdobily hlavní sedací prostor. Dal jsem je umístit na konferenční stůlek tak, abych je měl přímo před očima. Tam úspěšně odpoutávaly mou pozornost od grafů pohybu akcií, proudících na stěně plochých obrazovek za nimi.

Kartička, která květiny doprovázela, ležela na kouřovém skle mého psacího stolu a já se jí dotýkal a četl ta slova už po sté.

Arash vytáhl jednu růži a zvedl ji k nosu. „Jak se to dělá, aby našinci někdo takové taky poslal?“

Opřel jsem se dozadu a nepřítomně zaznamenal, jak smaragdový odstín jeho kravaty ladí s barevnými karafami, zdobícími bar. Až do jeho příchodu byly zářivě barevné karafy a Evina červená váza jedinými barevnými body v černobílém zařízení mé kanceláři. „Musíš najít tu pravou ženu.“

Vrátil květ do vázy. „Jen do toho, Crossi, rozveď to.“

„Radši se kochám potichu. Máš pro mě něco?“

Přistoupil k mému stolu a usmíval se od ucha k uchu způsobem, který mi sděloval, že miluje svou práci, ačkoliv jsem o tom nikdy nepochyboval. Jeho dravčí instinkty byly skoro stejně vyvinuté jako ty moje.

„Smlouva s Morganem pěkně postupuje.“ Upravil si kalhoty, šité na zakázku, a uvelebil se v jednom ze dvou křesel naproti psacímu stolu. Jeho styl byl mírně okázalejší než můj, ale nedalo se mu nic vytknout. „Závažnější body už jsme vyžehlili. Ještě dobrušujeme některé klauzule, ale do příštího týdne bychom to měli mít připravené.“

„To je dobře.“

„Ty toho moc nenamluvíš.“ Ledabyly se zeptal: „Máš na tento víkend program?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Eva možná bude chtít někam vyrazit. Pokud ano, pokusím se jí to rozmluvit.“

Arash se zasmál. „Musím ti říct, čekal jsem, že se jednou usadíš – to nakonec děláme všichni – ale myslel jsem, že dostanu nějaké varování.“

„To já taky.“ Což nebyla docela pravda. Nikdy jsem neočekával, že budu někdy svůj život s někým sdílet. Nikdy jsem nepopíral, že má minulost vrhá stín na přítomnost, ale necítil jsem potřebu svěřovat se někomu s touto minulostí, dokud nepřišla Eva. Nedala se změnit, tak proč ji křísit?

Vstal jsem a přistoupil k jednomu ze dvou oken, sahajících od podlahy až ke stropu, jež rámovala mou kancelář. Zadíval jsem se na městskou nádheru, rozprostřenou za sklem.

Nevěděl jsem, že Eva existuje, bál jsem se ba i jen snít, že někdy najdu tu jedinou osobu na světě, která bude akceptovat a milovat každíčkou fasetu mé bytosti.

Jak to bylo možné, že jsem ji našel tady, na Manhattanu, přímo v budově, kterou jsem postavil navzdory rozumným radám a za cenu ohromného rizika? Příliš drahá, říkali, a zbytečná. Ale potřeboval jsem, aby si jméno Cross všichni pamatovali a vyslo-

vovali je jinak, než tomu bylo předtím. Otec to jméno protáhl bahnem; já je povznesl do výšin nejdůležitějšího města na světě.

„Vůbec na tobě nebylo znát, že bys měl takové sklony,“ pronesl Arash za mými zády. „Pokud si správně vzpomínám, chodils se dvěma ženskými, když jsme slavili Cinco de Mayo, a za pár týdnů potom po mně chceš, abych ti zkoncipoval nějakou šilelou předmanželskou smlouvu.“

Pozoroval jsem město a využíval té vzácné chvílky, abych si vychutnal pohled z ptáčích perspektivy, který mi umožňovala výška a pozice mé kanceláře v budově Crossfire. „Zažils někdy, že bych odkládal uzavření nějaké smlouvy?“

„Jedna věc je rozšířit si portfolio, něco jiného je restartovat si život ze dne na den.“ Zasmál se. „Tak jaképak máš tedy plány? Vlákat se do nového plážového domu?“

„Skvělý nápad.“ Mým cílem bylo odvézt manželku zpátky na Outer Banks. Mít ji jen pro sebe, to bylo učiněné nebe. Nejšťastnější jsem byl, když jsme spolu byli sami. Oživovala mě, díky ní jsem se těšil na život tak, jak ještě nikdy.

Budoval jsem své impérium s myšlenkou na minulost. Teď v tom díky ní budu pokračovat pro naši budoucnost.

Na stole zablikal telefon. Byl to Scott na lince jedna. Stiskl jsem tlačítko a z reproduktoru se ozval jeho hlas. „Na recepci je Corinne Girouxová. Prý potřebuje jen pár minut, něco vám přinesla. Protože je to soukromé, chce vám to předat osobně.“

„Samozřejmě, že osobně,“ poznamenal Arash. „Možná další květiny.“

Střelil jsem po něm pohledem. „Nesprávná žena.“

„Kéž by tak moje nesprávné ženy vypadaly jako Corinne.“

„Nezapomeň na to, až půjdeš na recepci pro to, co mi nese.“

Zvedl obočí. „Fakt? Auvajs.“

„Chce si povídat, může si popovídat s mým advokátem.“

Vstal a zamířil ven. „Jasný, šéfe.“

Pohlédl jsem na hodiny. Tři čtvrtě na pět. „Určitě jste to slyšel, Scotte, ale aby bylo jasno, zařídí to Madani.“

„Ano, pane Crossi.“

Skrz skleněnou stěnu, oddělující mou kancelář od zbytku podlaží, jsem sledoval Arashe na cestě k recepci, dokud nezahlнул za roh, a pak jsem to v duchu celé odsunul. Zakrátko budu s Evou, na což jsem čekal od začátku svého pracovního dne.

Jenže tak snadné to samozřejmě být nemohlo.

Záblesk karmínu v koutku zorného pole, který následoval o pouhých několika vteřin později, mě přiměl podívat se zpátky přes sklo, a uviděl jsem Corinne, pochodující směrem k mé kanceláři s Arashem těsně v patách. Když jsme se střetli pohledem, zvedla bradu. Její upjatý úsměv se rozšířil a proměnil ji z krásné ženy v úchvatnou. Mohl jsem ji obdivovat způsobem, jakým bych obdivoval cokoli kromě Evy – objektivně, lhostejně.

Teď, když jsem byl šťastně ženatý, mi teprve plně docházelo, jak strašná chyba by byla oženit se s Corinne. Byla smůla pro nás všechny, že ona to odmítala pochopit.

Vstal jsem a obešel stůl. Pohled, jímž jsem přešel Arashe i Scotta, je odvolával z jakékoli další akce. Jestli se mnou chce Corinne jednat přímo, poskytnu jí jedinou, poslední příležitost udělat, co je správné.

Vplula do mé kanceláře v červených střevíčkách na jehlách. Šaty bez ramínek měly stejný odstín jako střevíce a zdůrazňovaly její dlouhé nohy i bledou pleť. Vlasy měla rozpuštěné, černé pramínky jí klouzaly přes nahá ramena. Byla přesný protiklad mé manželky a zrcadlový odraz všech ostatních žen, které kdy prošly mým životem.

„Gideone. Určitě si najdeš pár minut pro starou přítelkyni?“

Opřel jsem se o stůl a zkřížil paže na hrudi. „A dokonce ani nezavolám ochranku. Urychli to, Corinne.“

Usmála se, ale oči barvy akvamarínů měla smutné.

Pod paží držela malou červenou krabici. Když došla až ke mně, Corinne mi ji podala.

„Co to je?“ zeptal jsem se a nesáhl po ní.

„To jsou fotky, které se objeví v knize.“

Zvedl jsem obočí. Uvolnil jsem ruce a krabici přijal, hnán zvědavostí. Ještě to nebylo tak dávno, co jsme spolu chodili, ale podrobnosti jsem si skoro nepamatoval. Zbyly mi dojmy, velké chvíle a lítost. Byl jsem tuze mladý a trpěl jsem nebezpečným nedostatkem sebereflexe.

Corinne odložila kabelku na můj stůl a pohybovala se přitom tak, aby se otřela paží o mou. Obezřetně jsem natáhl ruku a stiskl tlačítko, ovládající průhlednost skleněné stěny.

Jestli chce předvádět divadlo, postarám se, aby neměla obecnstvo.

Sundal jsem víko z krabice a měl jsem před sebou fotku, na které jsme byli s Corinnou propletení do sebe u táboráku. Hlavu měla položenou v ohbí mého ramene, obličej zvednutý tak, abych jí mohl vtisknout polibek na rty.

Vzpomínka mě zasáhla okamžitě. Udělali jsme si tehdy jednodenní výlet do domu jednoho kamaráda v Hamptonu. Počasí bylo chladné, podzim ustupoval zimě.

Na fotce jsme vypadali šťastně a zamilovaně, a svým způsobem jsme asi i byli. Odmítl jsem však pozvání na nocleh, přestože Corinne to očividně zklamalo. Se svými nočními můrami jsem nemohl spát po jejím boku. A nemohl jsem s ní šukat, ačkoliv jsem věděl, že to chce, protože hotelový pokoj, který jsem měl pro ty účely vyhrazený, byl vzdálený mnoho kilometrů.

Tolik problémů. Tolik lží a uhýbání.

Zhluboka jsem se nadechl a nechal minulost být. „Eva a já jsme se minulý měsíc vzali.“

Ztuhla.

Odložil jsem krabici na desku stolu, sáhl po smartphonu a ukázal jí fotku, tapetu na displeji – Eva a já v polibku, kterým jsme zpečetili svůj manželský slib.

Corinne odvrátila pohled. Pak sáhla do krabice, zalistovala několika vrchními snímky a vytáhla ten, na kterém jsme spolu byli na pláži.

Stál jsem po pás hluboko v příboji. Corinne se kolem mě ovíjela zepředu, nohy omotané kolem mého pasu, paže zavěšené na ramenou a vlasy v mých vlasech. Zakláněla hlavu ve smíchu, z obrazku čísel její radost. Divoce jsem ji svíral, obličej zdvižený, abych na ni viděl. Byla v tom vděčnost a úžas. Náklonnost. Touha. Cizí člověk by se při tom pohledu mohl domnívat, že je to láska.

Což bylo Corinniným cílem. Popřel jsem, že jsem před Evou někdy někoho miloval, což byla nicméně pravda. Corinne byla odhodlaná usvědčit mě z nepravdy tím nejvěrojnějším možným způsobem.

Naklonila se a pohlédla na obrázek, pak na mě. Její očekávání bylo přímo hmatatelné, jako by mě mělo zasáhnout nějaké monumentální prozření. Pohrávala si s náhrdelníkem a já si uvědomil, že ho dostala ode mě, zlaté srdíčko na jednoduchém řetízku.

Krucinál. Vůbec jsem si nepamatoval, kdo tu zatracenou fotku dělal nebo kde jsme tenkrát byli, a nezáleželo na tom.

„Co čekáš, že tyhle fotky dokážou, Corinne? Chodili jsme spolu. Skončilo to. Ty ses vdala, a já se oženil. Nic nezbylo.“

„Tak proč se tak rozčiluješ? Nejsi lhostejný, Gideone.“

„Ne, jsem našťavaný. Tohle mě jen nutí vážít si ještě víc toho, co máme s Evou. A vědomí, že jí to sakra jistě ublíží, ve mně nebudí sentimentální pocity vůči minulosti. Tohle je naše poslední sbohem, Corinne.“ Hleděl jsem jí do očí a dbal na to, aby viděla mou rozhodnost. „Jestli se sem vrátíš, ochranka tě nepustí dovnitř.“

„Nevrátím se. Budeš muset...“

Scott zapípal bzučákem a já zvedl sluchátko. „Ano?“

„Máte tu slečnu Trammelovou.“

Znovu jsem se naklonil nad stůl a stiskl tlačítko, kterým se otvíraly dveře. Vzápětí vstoupila Eva.

Přijde někdy den, kdy bych ji uviděl a necítil, jak se mi země pohnula pod nohama?

Prudce se zastavila a dopřála mi potěšení z pohledu na ni. Eva byla přirozená blondýna, světlé pramínky jí rámovaly jemný ob-

ličej a zvýrazňovaly bouřkově šedé oči, do kterých jsem se vydržel dívat celé hodiny – a také že díval. Byla drobná, ale tvary měla nebezpečně svůdné, v posteli bylo její tělo líbezně měkké.

Dalo by se říct, že byla andělsky krásná, nebýt bujné smyslnosti, která mě vždycky nutila myslet na hříšně syrový *sex* a prahnout po něm.

Bezděčně jsem měl najednou plnou hlavu vzpomínky na její vůni a doteky. Na hrdelní smích, který mi přinášel radost, a ohnivá vzplanutí vzteku, která mě vyváděla z rovnováhy. Všechno ve mně prudce ožilo, nával energie a vnímání, jež jsem nepocitoval nikdy jindy než s ní.

Corinne promluvila první. „Ahoj, Evo.“

Naježil jsem se. Nutkání zaštitit a chránit to nejcennější v mém životě překonalo všechny ostatní myšlenky.

Napřímil jsem se, hodil fotku zpátky do krabice a přistoupil ke své ženě. V porovnání s Corinne byla cudně oděná v černé sukni s úzkým proužkem a bílé hedvábné blůze bez rukávů, která se perleťově leskla. Přival žáru, jenž jsem pocítil, mi stačil jako důkaz, která z obou žen je víc sexy.

Eva. Teď a navždy.

Přitažlivost, jakou jsem pocítoval, mě táhla přes místnost dlouhými, rychlými kroky.

Anděl.

Nepronесl jsem to slovo nahlas, nechtěl jsem, aby je slyšela Corinne. Ale poznal jsem, že Eva to cítí. Sáhл jsem po její ruce a pocítil mravenčení hlubokého poznání; zesílilo můj stisk.

Posunula se tak, aby viděla přese mě, a vzala na vědomí ženu, co pro ni nebyla žádná soupeřka. „Corinne.“

Neohlédl jsem se.

„Musím běžet,“ pronesla Corinne za mými zády. „Ty fotky jsou pro tebe, Gideone.“

Neschopný odtrhnout pohled od Evy, odpověděl jsem přes rameno: „Odes si je. Já je nechci.“

„Měl by sis je doprohlédnout,“ opáčila a přistoupila blíž.

„Proč?“ Dopáleně jsem pohlédl na Corinne, když se zastavila vedle nás. „Kdybych měl o ně zájem, vždycky si můžu prolisťovat tvou knihu.“

Její úsměv se zúžil. „Sbohem, Evo. Gideone.“

Jak odešla, udělal jsem další krok ke své ženě a zdolal tak poslední kousíček vzdálenosti mezi námi. Chytil jsem ji za druhou ruku a sklonil se k ní, abych vdechl vůni jejího parfému. Zaplavil mě klid.

„Jsem rád, že jsi přišla,“ zašeptal jsem těsně u jejího čela; potřeboval jsem se s ní propojit, jak jen to šlo. „Moc mi chybíš.“

Zavřela oči a s povzdechem se o mě opřela.

Cítil jsem, že v ní přetrvává napětí, a sevřel jsem její ruce pevněji. „Není ti nic?“

„Ne. Je to dobrý. Jen jsem nečekala, že ji uvidím.“

„Já taky ne.“ Jakkoliv nerad jsem se od ní odtáhl, ještě víc mi vadila myšlenka na ty fotky.

Vrátil jsem se ke stolu, přiklopil víko krabice a celou ji hodil do odpadků.

„Dala jsem výpověď,“ řekla. „Zítra končím.“

Chtěl jsem, aby k tomuhle rozhodnutí dospěla. Věřil jsem, že je to pro ni nejlepší a nejbezpečnější krok. Věděl jsem ale, jak těžké pro ni asi bylo dospět k témuž závěru. Eva svou práci milovala, a milovala i lidi, se kterými pracovala.

Protože jsem věděl, jak mi dovede číst myšlenky, zachoval jsem neutrální tón. „Vážně?“

„Jo.“

Pozoroval jsem ji. „Tak co bude s tebou dál?“

„Musím připravovat svatbu.“

„Aha.“ Ústa se mi zvlnila. Po dnech obav, že si to rozmyslí a bude chtít naše manželství opustit, bylo ujištění o opaku úlevou. „To rád slyším.“

Zakýval jsem na ni prstem, aby přistoupila blíž.

„Pojď mi na půl cesty naproti,“ odpálila mě s vyzývavým zábleskem v očích.

Jak bych mohl odolat? Setkali jsme se uprostřed místnosti.

Právě proto jsme překonali a překonáme každou překážku: vředy jsme se sešli v půli cesty.

Nikdy nebude ta krotká manželka, jakou by mi přál můj přítel Arnoldo Ricci. Eva byla příliš nezávislá, příliš divoká. Obrovsky žárlivá. Náročná a tvrdohlavá, a vzdorovala mi, jen aby mě naštvála.

A tohle tření fungovalo tak, jak by nikdy se žádnou jinou ženou fungovat nemohlo, protože s Evou jsme si byli souzení. Tomu jsem věřil jako ničemu jinému.

„Chceš to?“ zeptal jsem se tiše a pátral očima po odpovědi v její tváři.

„Chci *tebe*. To ostatní je jen logistika.“

V ústech jsem měl najednou sucho a tep příliš rychlý. Když zvedla ruku, aby mi shrnula vlasy z obličeje, chytil jsem ji za zápěstí a přitiskl její dlaň ke tváři, oči se mi zavřely a vstřebával jsem její dotek.

Uplynulý týden se rozplynul. Dny, které jsme strávili odloučeně, hodiny ticha, ochromující strach... Celý den mi ukazovala, že je připravená jít dál, že ode mě bylo správné rozhodnutí mluvit s doktorem Petersenem. Mluvit s ní.

Nejenže se neodvrátila, chtěla mě ještě víc. A *o mně* tvrdila, že jsem zázrak?

Eva vzdychla. Cítil jsem, jak ji opouštějí poslední zbytky napětí. Stáli jsme tam a znovu se spolu propojovali, čerpali jsme sílu, kterou jsme potřebovali. Rozechvívalo mě až do morku kostí vědomí, že jí dokážu přinést aspoň do jisté míry klid.

A co přinesla ona mně?

Všechno.

To, jak se Angus rozzářil, když Eva vyšla z budovy Crossfire, mě dojímal způsobem, který bych nikdy nedokázal vysvětlit. Angus McLeod byl od přírody i v rámci výcviku mlčenlivý. Jen

zřídka kdy projevoval vůbec nějaké emoce, ale u Evy dělal výjimku.

Nebo si možná nemohl pomoci, bůhví, že u mě to tak bylo.

„Angusi.“ Eva po něm blýskla svým zářivým, otevřeným úsměvem. „Dneska jste obzvlášť fešák.“

Sledoval jsem, jak muž, jehož jsem miloval jako otce, salutuje ke štítku své šoférské čepice a opětuje její úsměv se zábavným náznakem rozpaků.

Po tátově sebevraždě se celý můj život obrátil naruby. Ve zmatených letech, jež následovala, představoval Angus jediný pevný bod – muž placený jako řidič a osobní strážce, ale nakonec se z něj vyklubalo záchranné lano. Ve chvílích, kdy jsem si připadal izolovaný a zrazený, kdy dokonce i má vlastní matka odmítala uvěřit, že mě opakovaně znásilňuje psycholog, který mi měl pomáhat přizpůsobit se nové životní situaci, byl Angus moje kotva. Nikdy o mně nepochyboval. A když jsem se osamostatnil, šel se mnou.

Když štíhlé, vysportované nohy mé ženy zmizely z dohledu na zadním sedadle bentleye, Angus promluvil: „Tentokrát to nesmíme podělat, hochu.“

Ústa se mi lítostivě zkřivila. „Díky za důvěru.“

Přisedl jsem si k Evě a uvelebil jsem se, zatímco Angus obcházel auto k místu řidiče. Položil jsem jí ruku na stehno a čekal, až se na mě podívá. „Chci tě vzít na víkend do domu na pláži.“

Na okamžik zatajila dech, pak prudce vydechla. „Máma nás pozvala do Westportu. Stanton pozval svého synovce Martina a Martinovu přítelkyni Lacey – ona je spolubydlící Megumi, nevím, jestli si pamatuješ... Bude tam samozřejmě taky Cary. Každopádně jsem řekla, že přijedeme.“

Zápolil jsem se zklamáním a zvažoval možnosti.

„Chci, abychom něco dělali jako rodina,“ pokračovala. „A navíc si chce máma popovídat o tom mém plánu.“

Naslouchal jsem, když mi tlumočila rozhovor, který vedla u oběda s Monikou.

Když Eva domluvila, zadívala se mi do tváře. „Prý se ti to nebude zamlouvat, ale už jsi přece paparazzi využíval, když jsi na mě tenkrát skočil na chodníku a zlíbal mě, až mi to přestalo myslet. Tenkrát jsi tu fotku chtěl.“

„Ano, ale příležitost se naskytla sama od sebe, já ji nevyhledával. Tvoje matka má pravdu – je to jiné.“

Dolní ret se jí ohnul dolů a já zrevidoval strategii. Chtěl jsem ji zapojit, aby se aktivně zúčastnila. To znamenalo povzbuzování a uznání, ne zátarasy. „Ale ty máš taky pravdu, anděli. Jestli existuje nějaký zájem o Corinninu knihu, tak existuje na trhu mezera, která se musí zaplnit, a tu bychom měli oslovit.“

Úsměv, kterým na mě zazářila, byl sám o sobě odměnou.

„Říkala jsem si, že bychom mohli požádat Caryho, aby nám tenhle víkend udělal nějaké fotky,“ řekla. „Nějaké momentky, které budou osobnější a ležérnější než oficiální fotografie z červeného koberce. Ty, co se nám budou líbit nejvíc, můžeme prodat médiím a výnos darovat Crossroads.“

Dobročinná nadace, kterou jsem založil, měla financí habaděj, ale chápal jsem, že vydělávání peněz je přídatná výhoda Evinu plánu zmírnit dopad Corinniny senzační knihy. Protože mi bylo líto, jakou bolest situace určitě způsobí mé ženě, byl jsem ochotný ji podpořit všemi potřebnými způsoby, to ale neznamenalo, že nebudu bojovat o víkend, strávený s ní o samotě.

„Můžeme to pojmout jako jednodenní výlet,“ zahájil jsem vyjednávání extrémem, který mi poskytoval prostor k ústupu. „Od pátku večer do neděle ráno můžeme být v Severní Karolíně a neděli pak strávit ve Westportu.“

„Za den ze Severní Karolíny do Connecticutu a pak na Manhattan? Jsi cvok?“

„Tak od pátečního večera do sobotního.“

„Nemůžeme být takhle sami, Gideone,“ opáčila tiše a položila ruku na mou. „Musíme chvíli dodržovat rady doktora Peterse. Myslím, že musíme věnovat trochu času randění na veřejnosti a přijít na to, jak vyřešit... problémy bez berličky sexu.“

Zíral jsem na ni. „Snad nechceš říct, že nemůžeme mít sex.“

„Jenom než se vezmeme. Nebude to...“

„Evo, my už jsme se vzali. Nemůžeš po mě žádat, abych na tebe ani nesáhl.“

„Žádám.“

„Ne.“

Zacukala se jí ústa. „Nemůžeš říct ne.“

„Ty nemůžeš říct ne,“ odušil jsem a srdce mi začínalo prudce bušit. Dlaně mi vlhly, začínala nastupovat mírná panika. Bylo to iracionální, k vzteku. „Chceš mě stejně, jako já chci tebe.“

Dotkla se mé tváře. „Někdy mi připadá, že tě chci ještě víc, a nevdí mi to. Ale doktor Petersen má pravdu. Postupovali jsme moc rychle a na všechny nerovnosti na cestě narážíme stopadesátikilometrovou rychlostí. Mám pocit, že tohle okénko v čase máme proto, abychom mohli zpomalit. Jen na pár týdnů, do svatby.“

„Pár týdnů? Kristepane, Evo.“ Odtáhl jsem se a prohrábl si rukou vlasy. Otočil jsem hlavu a zadíval se z okna. Horečně jsem uvažoval. Co to znamená? Proč to žádá?

Jak jí to mám kurva rozmluvit?

Cítil jsem, jak se sune blíž, pak se ke mně stulila do klubíčka.

Ztlumila hlas do šepotu. „Nebyls to ty, kdo mluvil o výhodách odkládaného uspokojení?“

Střelil jsem po ní pohledem. „A jak to dopadlo?“

Ta noc byla jedna z největších chyb, co jsem v našem vztahu udělal. Večer začal náramně a pak všechno rozhodilo nečekané objevení Corinne, které rozpoutalo jednu z nejhorších hádek, jaké jsme kdy s Evou měli – hádku, v níž jsem byl prchlivý kvůli kypícímu sexuálnímu napětí, jež jsem naschvál nabudil a jehož uspokojení jsem zdržoval.

„Tenkrát jsme byli jiní.“ Eva se odtáhla, její jasné šedé oči hleděly do mých. „Nejsi už ten samý muž, který mě tenkrát u večere ignoroval.“

„Neignoroval jsem tě.“

„A já nejsem ta samá žena,“ naléhala. „Ano, když jsem dneska uviděla Corinne, trochu mě to vycukalo, ale vím, že není nebezpečná. Vím, že ses zavázal... *My* jsme se zavázali. Právě proto to dokážeme.“

Protáhl jsem se. „Já nechci.“

„Já taky ne. Ale myslím, že je to dobrý nápad.“ Ústa jí zněněla úsměvem. „Je to staromódní a romantické, čekat na svatební noc. Jen si představ, jaký ten sex potom bude.“

„Evo, my nepotřebujeme ještě víc nažhavovat náš sexuální život.“

„Potřebujeme, aby to bylo něco, co děláme pro zábavu, ne protože počítáme, že nás to udrží spolu.“

„Je to obojí, a na tom není nic špatného.“ Klidně po mně mohla chtít, abych nejedl, s čímž bych byl ochotnější souhlasit, kdybych měl na vybranou.

„Gideone... my spolu máme něco úžasného. Stojí to za námahu, abychom byli pevní jako skála v každém směru.“

Zavrtěl jsem hlavou. Štvalo mě, že cítím úzkost. Byla to ztráta kontroly a to jsem u ní nemohl dopustit. Nepotřebovala to.

Předklonil jsem se a přiblížil rty k jejímu uchu. „Anděli, jestli ti nechybí ten pocit, že máš v sobě mého ptáka, tak musím přidat, ne brzdit.“

Při jejím zachvění jsem se v duchu usmál. Přesto zašeptala: „Prosím, zkus to. Kvůli mně.“

„Do prdele.“ Klesl jsem zpátky na sedadlo. I když jsem měl sto chutí říct jí ne, nešlo to. Ani v tomhle. „Krucinál.“

„Nebud' naštvaný. Nežádala bych to, kdybych si nemyslela, že je důležité to zkusit. A je to moc krátká doba.“

„Evo, krátká doba by bylo pět minut. Ty mluvíš o týdnech.“

„Zlato...“ Tíše se zasmála. „Ty trucuješ. To je kouzelné.“ Naklonila se a přitiskla mi rty na tvář. „A fakt lichotivé. Děkuju.“

Přimhouřil jsem oči. „Neslibuju, že ti to usnadním.“

Sjela mi prsty po kravatě. „Ovšemže ne. Budeme se snažit, aby to byla zábava. Výzva. Uvidíme, kdo povolí první.“

„Já,“ zamumlal jsem. „Nemám kurva žádnou motivaci, abych v tomhle vyhrál.“

„A co já? Zabalená s mašlí – a jinak už s ničím – jako dárek k tvým narozeninám?“

Kabonil jsem se. Nic to nedokázalo udělat stravitelnějším. Ani představa, jak vyskakuje nahá z dortu, to nemohla zlepšit. „Co s tím mají společného moje narozeniny?“

Eva mě oslnila úsměvem, takže jsem po ní zatoužil ještě víc. Byla sluníčko a teplo v kterékoli chvíli, ale když byla pode mnou, svíjela se rozkoší a sténala víc... hloub...

„To se budeme brát.“

Vteřinu trvalo, než to mému chtíčem týranému mozku došlo. „To jsem nevěděl.“

„Já taky ne, až do dneška. Když jsem měla poslední přestávku, šla jsem na internet zjistit, jestli se v září nebo v říjnu neděje něco, co bych měla brát v úvahu při určování data. Protože se budeme brát na pláži, nestojíme o to, aby bylo moc zima, takže to musíme udělat tenhle měsíc nebo příští.“

„Díky Bohu za zimu,“ zabručel jsem.

„Ničemo. Každopádně... Google mě na tebe upozornil...“

„Tys toho ještě nenechala?“

„... a na jedněch fanouškovských stránkách byl o nás post. Bylo tam...“

„Fanouškovské stránky?“

„Jo. Jsou ti tam věnované celé internetové stránky a blogy. Co máš na sobě, s kým chodíš, jakých akcí se zúčastníš.“

„Ježíšmarjá.“

„Na těch stránkách, na které jsem narazila, bylo o tobě všechno: výška, váha, barva očí, datum narození... kdeco. Abych byla upřímná, trochu mě vyděsilo, že nějaká úplně cizí osoba ví o tobě podrobnosti, které já neznám, což je další důvod, proč si myslím, že spolu potřebujeme chodit a víc mluvit...“

„Můžu ti odříkávat statistické údaje při šukání. Problém vyřešen.“

Blaženě se culila. „Ty mě ničíš. Každopádně, mít svatbu na tvoje narozeniny je dobrý nápad, nemyslíš? Nikdy nezapomeňš na naše výročí.“

„Výročí naší svatby je jedenáctého srpna,“ připomněl jsem jí suše.

„Budeme muset oslavovat dvakrát.“ Hrábla mi rukou do vlasů, až se mi zrychlil puls. „Nebo ještě líp, budeme oslavovat v jednom kuse od jednoho výročí do druhého.“

Od jedenáctého srpna do dvaadvacátého září – měsíc a půl. Ta představa skoro stačila, aby mi příštích pár týdnů připadalo snesitelných.

„Evo. Gideone.“ Doktor Lyle Petersen vstal a usmál se, když jsme vstoupili do jeho ordinace. Byl vysoký a musel znatelně klesnout pohledem, aby zaznamenal naše spojené ruce. „Oba vypadáte dobře.“

„Je mi dobře,“ prohlásila Eva pevně a s jistotou.

Já neřekl nic, potřásl jsem mu rukou.

Pan doktor o mně věděl ledacos, co jsem doufal, že nikdy nikomu nesvěřím. Kvůli tomu mi s ním nebylo docela příjemně, navzdory uklidňující směsi neutrálních barev a pohodlného nábytku, jimiž byla jeho ordinace zařízená. Doktor Petersen sám byl příjemný člověk, nenucený a bezprostřední. Úhledně upravené šedé vlasy jeho zevnějšek hodně zjemňovaly, ale nedalo se přehlédnout, jak je pozorný a vnímavý.

Bylo těžké spoléhat na někoho, kdo tolik ví o mých slabostech, ale zvládal jsem to, jak nejlíp to šlo, protože jinou možnost jsem neměl – doktor Petersen byl v mém manželství důležitá postava.

Eva a já jsme usedli na pohovku, kdežto doktor Petersen se uvelebil ve svém obvyklém ušáku. Tablet a stylus nechal ležet na opěradle a pozoroval nás tmavě modrýma očima, v nichž to jiskřilo inteligencí.

„Gideone,“ začal, „povězte mi, co se dělo od úterka, od našeho posledního setkání.“

Pohodlně jsem se usadil a šel rovnou k věci. „Eva se rozhodla dát na vaše doporučení a zdržet se sexu, dokud se veřejně nevezmeme.“

Ozval se Evin tlumený, chraplavý hlas. Opřela se o mě a objala oběma rukama mou paži. „Postřehl jste ten vyčítavý tón?“ zeptala se doktora. „Je to jen a jen vaše vina, že si tak dlouho nic neužije.“

„Je to strašně dlouho,“ namítl jsem.

„Zase tolik ne,“ odpálila mě. Usmála se na doktora Petersena.

„Mohlo mě napadnout, že tím začne.“

„Čím byste začala vy, Evo?“ zeptal se.

„Gideon mi včera večer podrobně popsal svou noční můru.“ Pohlédla na mě. „To bylo obrovské. Je to pro nás fakt velký bod zlomu.“

Láska v jejích očích se při těch slovech nedala přehlédnout, ani vděčnost a naděje. Pohled na to mi sevřel hrdlo. Mluvit s ní o tom zmatku v mé hlavě bylo to nejtěžší, co jsem kdy musel udělat – dokonce i vyprávět doktoru Petersenovi o Hughovi bylo snazší – ale stálo to za to, jen abych viděl ten výraz v její tváři.

Ty nejohavnější věci, co jsme v sobě nosili, nás sblížily. Bylo to šílené a zároveň nádherné. Přitáhl jsem si její ruku do klína a schoval ji mezi dlaně. Cítil jsem stejnou lásku, vděk a naději jako ona.

Doktor Petersen zvedl tablet. „Pěkných pár odhalení pro vás, Gideone, tenhle týden. Co je způsobilo?“

„Však víte.“

„Eva se s vámi přestala vídat.“

„A mluvit.“

Pohlédl na Evu. „Bylo to proto, že Gideon přetáhl vašeho šéfa z agentury, ve které pracujete?“

„To byl katalyzátor,“ souhlasila, „ale spělo to ke zlomu. Něco se muselo stát. Nemohli jsme pořád chodit do kruhu a hádat se o to samé.“

„Takže jste se odtáhla. To by se dalo považovat za citové vydírání. Měla jste to v úmyslu?“

Sevěřela rty a uvažovala nad tím. „Já bych to nazvala zoufalstvím.“

„Proč?“

„Protože Gideon... vytyčoval hranice našeho vztahu. A já si neuměla představit, že bych s těmi hranicemi žila až do smrti.“

Doktor Petersen si dělal poznámky. „Gideone, co si myslíte o tom, jak Eva zvládla tuhle situaci?“

Trvalo minutu, než jsem odpověděl. „Připadalo mi to jako nějaký zatracený návrat v čase, ale stokrát horší.“

Pohlédl na mě. „Pamatuju si, že když jste za mnou přišel poprvé, vy a Eva jste spolu dva dny nemluvili.“

„Odřízl mě,“ poznamenala.

„Odešla ode mě,“ opáčil jsem.

I tohle byla noc, kdy jsme se sobě navzájem skutečně otevřeli. Vyprávěla mi o tom, jak ji Nathan zneužíval, ukázala mi zdroj toho, co nás podvědomě přitahovalo k sobě. Pak jsem měl zlý sen o tom, jak jsem byl sám zneužíván, a ona mě nutila o tom mluvit.

Nedokázal jsem to a ona mě opustila.

Eva se naježila. „*On* to ukončil se *mnou* vnitropodnikovou korespondencí! Copak se to dělá?“

„Neukončil jsem to,“ opravil jsem ji. „Vyzval jsem tě, aby ses vrátila. Odejdeš si, když všechno není...“

„*To* je citové vydírání.“ Pustila mou ruku a poposedla, aby byla čelem ke mně. „Odřízneš mě výslovně za tím účelem, abys mě přinutil akceptovat tvůj status quo. Nelíbí se mi, jak se věci mají? No, tak mě tedy odstříhneš a čekáš, že to nevydržím.“

„Neudělalas mi snad právě to samé?“ Zatínal jsem zuby. „A zřejmě ti to vůbec nevadí. Jestli se nezměním, nepovolíš.“

A to mě ničilo. Mnohokrát potvrdila, že dokáže odejít a neohlížet se, kdežto já bez ní nedokázal ani dýchat. To byla fundamentální nerovnováha v našem vztahu, díky níž měla ve všem navrch.

„Mluví z vás zášť, Gideone,“ ozval se doktor Petersen.

„A ze mě ne?“ zkřížila Eva paže na hrudi.

Zavrtěl jsem hlavou. „To není zášť. To je... frustrace. Já nedokážu odejít, ale ona ano.“

„To není fér! A není to pravda. Jediná páka, kterou mám, je, že se ti po mně bude stýskat. Snažím se to s tebou probrat, ale nakonec si uděláš, co chceš. Nic mi neříkáš, neradíš se se mnou.“

„Pracuju na tom.“

„*Ted'* ano, ale musela jsem se odtáhnout, abych tě k tomu přiměla. Buď upřímný, Gideone, přišla jsem a tys pochopil, že máš v životě mezeru, kterou můžu vyplnit, a chtělš mě tam vložit a zbytek svého života nechat, jak byl.“

„Chtěl jsem, abys nás nechala – být námi. Jenom si nějaký čas užívat sebe navzájem.“

„Moje právo rozhodovat, říkat ano nebo ne, je pro mě sakra důležité! Nemáš mi to co brát, ani se urazit, když se ti to nezamlouvá.“

„Ježíši.“ Srážka s realitou. Bylo mi, jako bych dostal pěstí do břicha. Vzhledem k její minulosti pro ni musel být pocit – i jen chvilkový –, že jsem ji připravil o možnost volby, surová rána. „Evo...“

Věděl jsem, co potřebuje, pochopil jsem to od první chvíle. Dal jsem jí pojistku, heslo, které jsem vždy respektoval, na veřejnosti i v soukromí. Řekla to slovo a já přestal. Připomínal jsem jí to často, dbal jsem na to, aby vždycky věděla, že rozhodnutí přestat nebo pokračovat spočívá veskrze jen na ní.

Ale nespojil jsem si to, když šlo o její práci. To bylo neomluvitelné.

Otočil jsem se k ní. „Anděli, nechtěl jsem, aby sis připadala bezmocná. To bych nikdy neudělal. *Nikdy*. Takhle jsem o tom neuvažoval. Já... já se omlouvám.“

Slova nestačila; nikdy nestačila. Chtěl jsem být její nový začátek, start od nuly. Jak by to bylo možné, když se chovám jako ti sráči z její minulosti?

Hleděla na mě těma očima, které viděly všechno, co bych radši nechal skryté. Tentokrát jsem byl rád, že tu schopnost má.

Její bojovné držení těla se uvolnilo. Pohled jí zněžněl láskou. „Možná jsem se nevyjadřovala dost jasně.“

Seděl jsem tam neschopný vyjádřit, co se mi děje v hlavě. Když jsme mluvili o tom, že jsme tým a dělíme se o svá břemena, nespojil jsem si to s její potřebou možnosti souhlasit nebo nesouhlasit. Domníval jsem se, že ji dokážu zaštitit před problémy, jimž jsme čelili, a všechno jí usnadnit. Eva si to zasloužila.

Dloubla mě do ramene. „Nebylo to příjemné, aspoň trošičku, mluvit se mnou včera v noci o tvém snu?“

„Nevím.“ Chraplavě jsem vydechl. „Jenom vím, že jsem ti tím udělal radost. Pokud je to k tomu potřeba... tak to budu dělat.“

Zabořila se do polštářů pohovky, rty se jí zachvěly. Zadávala se na doktora Petersena. „A teď se cítím provinile.“

Ticho. Nevěděl jsem, co říct. Doktor Petersen jen čekal s tou svou příšernou trpělivostí.

Eva se zhluboka, chvějivě nadechla. „Napadlo mě, že kdyby to jenom zkusil po mém, uvidí, oč lepší to mezi námi může být. Ale jestli ho jenom tlačím do kouta... jestli ho jen vydírám...“ Po tváři jí stekla slza a zařízla se do mě jako čepel nože. „Možná máme odlišné představy o tom, jak by mělo naše manželství vypadat. Co jestli se to nezmění?“

„Evo.“ Objal jsem ji kolem ramen a přitáhl k sobě, rád, když se o mě opřela a položila mi hlavu na rameno. Ne kapitulace. Spíš momentální příměří. Docela dobré.

„To je důležitá otázka,“ souhlasil doktor Petersen. „Tak se jí věnujme. Co jestli odkrytí v tom rozsahu, jak je od Gideona vyžadujete, nebude jemu nikdy příjemné?“

„Nevím.“ Otřela si slzy. „Nevím, kam nás to zavede.“

Veškerá naděje, kterou v sobě měla, když jsme vstupovali do místnosti, zmizela. Hladil jsem ji po vlasech a snažil se připadnout na něco, co bych řekl, aby se věci vrátily tam, kde byly, když jsme přišli.

Když jsem na nic nepřišel, řekl jsem jí: „Dalas kvůli mně výpověď v práci, i když se ti nechtělo. Já ti pověděl o svém snu, i když se mi nechtělo. Nefunguje to snad zrovna takhle? Oba děláme kompromisy?“

„Vy jste odešla z práce, Evo?“ zeptal se doktor Petersen. „Proč?“

Stulila se mi k boku. „Začínaly s tím být větší problémy, než za jaké to stálo. Kromě toho, Gideon má pravdu – on trochu ustoupil, takže se zdá jen spravedlivé, abych taky trochu ustoupila.“

„Neřekl bych, že kompromisy vás obou byly jen ‚trochu‘. A oba jste se rozhodli zahájit naše sezení nejdřív něčím jiným, což nasvědčuje tomu, že ani jednomu z vás není ta oběť docela příjemná.“ Opřel se dozadu a položil si tablet na klín. „Ptali jste se sami sebe, proč máte tak naspěch?“

Oba jsme se na něj zadívali.

Usmál se. „Oba vraštíte čelo, takže to беру jako ne. Jako pár máte spoustu silných stránek. Nesvěřujete si sice úplně všechno, ale komunikujete, a to produktivně. Je tu trochu hněvu a frustrace, ale vyjadřujete je a přikládáte hodnotu pocitům toho druhého.“

Eva se napřímila. „Ale...?“

„Taky si oba prosazujete osobní zájmy a manipulujete sebou navzájem k jejich uskutečnění. Mně dělá starost to, že jsou to problémy a změny, které se objevují přirozeně a časem se vyřeší, ale ani jeden z vás nechce čekat. Oba ženete svůj vztah kupředu zrychleným tempem. Jsou to teprve tři měsíce, co jste se vy dva poprvé setkali. V tomhle bodě se většina párů rozhoduje, jestli spolu chodí navážno, ale vy dva už jste skoro měsíc manželé.“

Cítil jsem, jak se mi stahují ramena dozadu. „K čemu je dobré odkládat nevyhnutelné?“

„Pokud je to nevyhnutelné,“ odtušil, oči vlídné, „proč na to spěchat? Ale o to mi nejde. Oba ohrožujete své manželství tím, že se navzájem nutíte jednat dřív, než jste k tomu připravení. Každý máte své způsoby, jak zvládat nepříznivé situace. Gideone, vy se odcizíte, jako jste to udělal se svou rodinou. Evo, vy si kladete

za vinu, proč vztah nefunguje, a začínáte potlačovat vlastní potřeby, jak jste už předvedla ve svých předchozích sebedestruktivních romantických vztazích. Pokud se dál budete navzájem máněvrovat do situací, kde se cítíte ohroženi, nakonec odstartujete jeden z těch sebeobránných mechanismů.“

Tep už mi přímo uháněl a cítil jsem, jak Eva ztuhla. Už mi to říkala, ale věděl jsem, že když to uslyší od terapeuta, bude brát tuhle obavu vážněji. Přitáhl jsem ji blíž k sobě a vdechoval její vůni, abych se uklidnil. V té chvíli jsem cítil vůči Hughovi i Nathanovi vražednou nenávist. Oba byli mrtví a pohřbení, ale stejně nám pořád ovlivňovali život.

„Nenecháme je vyhrát,“ zašeptala Eva.

Vtiskl jsem jí polibek na temeno a divoce za ni děkoval Pro zřetelnosti. Její myšlenky se podobaly mým a to mě plnilo úžasem.

Zaklonila hlavu, špičkami prstů mi sjela podél čelisti, šedé oči něžné a citlivé. „Nemůžu tě zneužívat, vždyť víš. Nebýt s tebou moc bolí. To, že překračuješ bojovou linii první, ještě neznamená, že do toho dávám míň. Prostě to znamená, že jsem tvrdohlavější.“

„Nechci s tebou bojovat.“

„Tak nebojujme,“ řekla prostě. „Dneska jsme začali něco nového – ty mluvíš, já odcházím z práce. Budeme se toho chvíli držet a uvidíme, kam nás to zavede.“

„To by šlo.“

Původně jsem měl v plánu vzít Evu do nějakého tichého podniku na večeri, ale místo toho jsem změnil trasu do hotelu Crosby Street. Tamní restaurace byla oblíbená a o hotelu bylo známo, že se v jeho blízkosti často pohybují paparazzi. Nebyl jsem ochoten zacházet do extrémů, ale když jsme to probrali s doktorem Petersenem, otevřel jsem se možnosti vyjít jí na půl cesty naproti. Nайдeme spolu zlatou střední cestu.

„To je ale hezké,“ řekla, když jsme následovali hostesku k našim místům; přejížděla pohledem bleděmodré stěny a tlumené závěsné osvětlení.

Když jsme se ocitli u našeho stolu, přejel jsem prostor pohledem a přidržel jí židli. Přitahovala pozornost jako vždycky. Eva byla kráska v každém ohledu, ale její sex-appeal byl něco, co musíte vidět na vlastní oči, abyste to plně pochopili. Bylo to v tom, jak se pohybovala, jak se nesla, v křivce jejího úsměvu.

A patřila mně. Pohled, který jsem věnoval ostatním hostům, to dával jednoznačně najevo.

Usedl jsem naproti ní a obdivoval, jak světlo svíčky na stole zlatí její už tak zlatavou pleť a vlasy. Lesk na jejích rtech vyzýval k dlouhým, hlubokým polibkům, stejně jako výraz v očích. Nikdo se na mě nikdy nedíval jako ona, s naprostým smířením a pochopením, smíšeným s láskou a touhou.

Mohl jsem jí říct cokoli a ona by mi uvěřila. Tak prostý dar, a přesto vzácný a drahý. Jen mé mlčení ji mohlo zapudit, pravda nikdy.

„Anděli.“ Vzal jsem ji za ruku. „Zeptám se tě ještě jednou, a pak to nechám být. Víš jistě, že chceš odejít z práce? Nebudeš mi to ode dneška za dvacet let vyčítat? Není nic, co by se nedalo napravit nebo odstranit, stačí jen říct.“

„Ode dneška za dvacet let budeš možná zaměstnaný ty u mě, frajere.“ Její chraplavý smích plul vzduchem a probouzel ve mně touhu po ní. „Žádné strachy, jo? Vlastně to byla svým způsobem úleva. Mám toho na krku spoustu: balení, stěhování, plánování. Až to všechno bude za námi, vymyslím, co dál.“

Dobře jsem ji znal. Kdyby měla pochybnosti, vycítil bych je. Místo toho jsem postřehl něco jiného. Něco nového.

Měla v sobě oheň.

Nemohl jsem od ní odtrhnout oči, ani když jsem objednával víno.

Když číšník odešel, pohodlně jsem se opřel a užíval si té prosté radosti – zírání na mou nádhernou manželku.

Eva si zvlhčila rty dráždivým přejetím jazyka a předklonila se. „Jsi šíleně sexy.“

Ústa mi zacukala. „Ale, že by?“

Její lýtko se otřelo o mé. „Jsi – zdaleka – nejvíc sexy chlap v místnosti, takže je to fakt zábava. Ráda se s tebou předvádím.“

Přehnaně jsem vzdychl. „Stojíš o mě jen kvůli mému tělu.“

„Jednoznačně. Kdo je zvědavý na tvoje miliardy? Máš lepší klady.“

Zachytil jsem její toulavou nohu mezi kotníky. „Jako třeba manželku. To je ta nejcennější věc, co mi patří.“

Pobaveně zvedla obočí. „Patří, hm?“

Usmála se na číšníka, když se vrátil s naší lahví. Zatímco naléval, Evina noha se sunula nahoru a dráždila mě, oči přivřené a vášnivé. Přistrčil jsem jí skleničku a sledoval, jak krouží tmavě rudým vínem, zvedá sklenku k nosu a pak doušek upíjí. Zamumlání rozkoše, jímž pochválila můj výběr, ve mně probudilo nával horkosti, což byl určitě její záměr. To, jak mi pomalu přejížděla po noze, bylo k zešílení. Každou vteřinou mi tvrdl víc, už teď víc než dost napružený několikadenním strádáním.

Netušil jsem, že sex může uhasit hlubší žízeň, dokud nepřišla Eva.

Upil jsem z čerstvě nalité sklenky a počkal, až číšník odejde. „Nerozmyslela sis to s tím čekáním?“

„Ne. Zrovna to začíná být zajímavé.“

„Tuhle hru můžou hrát dva,“ upozornil jsem ji.

Zaculila se. „S tím právě počítám.“

3

„KAM MÁŠ TEĎ NAMÍŘENO?“ zeptala jsem se Gideona, když mě vyprovázel do haly mého bytového domu. Upper West Side byla můj domov – prozatím. Gideonova střešní nástavba se nalézala na Upper East. Dětila nás rozlehlá zelená plocha Central Parku, jedna z mála věcí mezi námi, které se daly snadno zdolat.

Zamávala jsem na Chada, jednoho z nočních recepčních u pultu v hale. Opětoval můj úsměv a zdvořile pokynul Gideonovi.

„Jedu s tebou nahoru,“ odvětil Gideon a lehce mi přitiskl dlaň na bedra.

Vnímala jsem ten dotek přímo pronikavě. Vyjadřoval bez námahy vlastnictví a ovládání, a moc mě rozpaloval. Což mi ještě ztěžovalo oběma nám to odepřít, když jsme se ocitli u výtahu. „Tady si musíme dát sbohem, frajere.“

„Evo...“

„Nemám tak silnou vůli,“ přiznala jsem a cítila přitažlivost jeho touhy. Vždycky mě dokázal zlákat pouhou silou vůle.

Byla to jedna z věcí, které jsem na něm milovala, jeden ze způsobů, které mi připomínaly, že jsme si souzeni. Spojení mezi námi sahalo až do duše. „Ty a já a postel na dosah, to je špatný nápad.“

Zadíval se na mě se sarkasticky zvlněnými rty, což bylo pekelně sexy. „S tím právě počítám.“

„Tak radši odpočítávej pozpátku – do naší svatby. Tak to dělám já. Minutu po minutě.“ A bylo to trýznivé. Mé fyzické spojení s Gideonem pro mě bylo stejně zásadní jako to emocionální. Milovala jsem ho. Hrozně ráda jsem se ho dotýkala, chlácholila ho, dávala mu, co potřeboval... Právo dělat to pro mě znamenalo všechno.

Popadla jsem ho za zápěstí a něžně stiskla sval pod rukávem, pevný jako skála. „Taky mi chybíš.“

„Nemusím ti chybět.“

Odtáhla jsem ho stranou a ztlumila hlas. „Řekneš kdy, řekneš jak,“ šeptala jsem a opakovala základní téma našeho sexuálního života. „A já ti napůl fakt chci zrovna teď říct *kdy*. Ale je tu něco, co chci ještě víc. Ještě dnes večer ti zavolám, až si trochu popovídám s Carym, a povím ti, co to je.“

Úsměv ho opustil. Do očí mu vstoupila dychtivost. „Stačí jen přijít vedle a povědět mi to hned.“

Zavrtěla jsem hlavou. Když Nathan představoval hrozbu, Gideon se nastěhoval do bytu hned vedle mého, hlídal mě a staral se, abych byla v bezpečí, i když jsem o tom nevěděla. Něco takového mohl udělat, protože mu budova patřila – jedna z mnoha, které ve městě vlastnil.

„Musíš jet do střešní nástavby, Gideone. Jen se uklidni a užij si ten krásný byt, kde už brzy budeme bydlet spolu.“

„Bez tebe to není ono. Je tam prázdné.“

To mě prudce zasáhlo. Než jsem přišla, budoval si Gideon svůj život tak, aby mohl být v každém směru sám – práce proložená občasnými známostmi a vyhýbání se rodině. Já to změnila a nechtěla jsem, aby toho litoval.

„Teď máš šanci zbavit se všech věcí, které nechceš, abych našla, až se nastěhuju,“ škádlila jsem ho; pořád ještě jsem se snažila udržet lehkavý tón.

„Všechna moje tajemství znáš.“

„Zítra budeme spolu ve Westportu.“

„Zítřek je pro mě moc daleko.“

Stoupla jsem si na špičky a políbila ho na bradu. „Část toho prospíš a zbytek budeš pracovat.“ Pak jsem zašeptala: „Můžeme si posílat sextovky. Uvidíš, jak umím být vynalézavá.“

„Dávám přednost originálu před reprodukcí.“

Ztlumila jsem hlas a zapředla: „Tak tedy video. Se zvukem.“

Otočil hlavu a zachytil mé rty, zmocnil se mých úst dlouhým, hlubokým polibkem. „Tohle je láska,“ zašeptal. „Souhlasit s tímhle.“

„Já vím.“ Usmála jsem se, odtáhla a stiskla tlačítko výtahu. „Můžeš mi taky posílat neslušné fotky, víš.“

Přimhouřil oči. „Jestli chceš moje fotky, anděli, tak si je budeš muset udělat sama.“

Couvala jsem do výtahu a hrozila mu prstem. „Kazisvěte.“

Dveře se začaly zavírat. Musela jsem se chytit madla, abych se nevyřítla zpátky k němu. Štěstí přichází v nejrůznějších podobách. Pro mě to byl Gideon.

„Ať se ti stýská,“ nařídil.

Poslala jsem mu polibek. „Jasně.“

Když jsem otevřela dveře svého bytu, zasáhly mě zároveň dvě věci: vůně vaření a zvuk Sama Smithe.

Čišel z toho pocit domova. Ale zčistajasna na mě padl smutek, že už to moc dlouho domov nebude. Ne že bych pochybovala o budoucnosti, kterou jsem přijala, když jsem se vdala za Gideona. Byla jsem nadšená představou života s ním, tím, že budu jeho manželkou v soukromí i na veřejnosti, že s ním budu sdílet své dny – i noci. Přesto však byla změna těž-

ší, když byl člověk spokojený s verzí svého života před změnou.

„Zlato, jsem doma!“ zavolala jsem a odložila kabelku na jednu stoličku z týkového dřeva u snídaňového baru. Máma mi zařídila celý byt v moderním tradičním stylu. Já bych patrně vybrala některé věci jinak, ale výsledek se mi zamlouval.

„Tady jsem, cukrátko,“ zaševelil Cary a upoutal mou pozornost před otevřený půdorys až k místu, kde ležel natažený na pohovce obývacího pokoje v pruhovaných bermudách a bez trička. Byl štíhlý a opálený, břišní svaly měl stejně krásně vyrýsované jako Gideon. I mimo službu dělal čest své profesi supersexy modela. „Jaká byla večere?“

„Dobrá.“ Zamířila jsem k němu a cestou odkopla lodičky. Usoudila jsem, že bych si to měla užívat, dokud to jde. Neuměla jsem si představit, že bych nechávala rozházené střevíce u Gideona. Říkala jsem si, že by se mu to asi nelíbilo. A jelikož jsem si byla jistá, že existují i další věci, kterými ho budu štvát, bylo patrně nejlepší pečlivě přebírat své neřesti. „A co tvoje? Voní to tu, jako bys vařil.“

„Pizza. Napůl domácí. Tat na ni měla chuť.“

„Kdo nemá chuť na pizzu?“ žuchla jsem neelegantně na pohovku. „Ještě tu je?“

„Ne.“ Odvrátil pohled od televize ke mně, zelené oči měl vážné. „Odešla strašně našťavaná. Řekl jsem jí, že spolu nebudeme bydlet.“

„Aha.“ Abych byla upřímná, Tatianu Cherlinovou jsem neměla ráda. Stejně jako Cary byla úspěšná modelka, ačkoliv dosud nedosáhla stejného stupně uznání jako on.

Cary se s ní seznámil při práci. Jejich čistě sexuální vztah se drasticky posunul, když zjistila, že je těhotná. Naneštěstí se o svém těhotenství dozvěděla zhruba ve stejné době, kdy Cary našel skvělého kluka, se kterým chtěl zapracovat na vztahu.

„Velké rozhodnutí,“ poznamenala jsem.

„A nevím, jestli správné.“ Přejel si dlaní krásný obličej. „Kdyby v tom nebyl Trey, řešil bych to s Tat tak, jak se má.“

„Kdo říká, že neřešíš? Být dobrý rodič neznamená, že spolu musíte žít. Podívej se na mou mámu a tátu.“

„Kurva,“ zaúpěl. „Je mi, jako bych upřednostnil před vlastním dítětem sebe, Evo. Co tím pádem jsem jiného, než sobecký hajzl?“

„Vždyť se s ní nerozcházíš. Víím, že tu budeš pro ni a pro miminko, jenom jiným způsobem.“ Natáhla jsem ruku a navinula si na prst kadeř jeho čokoládově hnědých vlasů. Můj nejlepší bratr toho v životě musel hodně vytrpět. Pokřivený způsob, jímž se obeznámil se sexem a láskou, na něm zanechal ohromnou zátež a spoustu špatných návyků. „Takže Trey vydrží?“

„Ještě se nerozhodl.“

„Volal ti?“

Cary zavrtěl hlavou. „Ne. Sesypal jsem se a zavolał mu, než na mě úplně zapomene.“

Trochu jsem do něj strčila. „Jako by k tomu mohlo někdy dojít. Ty, Cary Taylore, jsi úplně nezapomenutelný.“

„Ha.“ S povzdechem se protáhl. „Nezdálo se, že by byl nějak nadšený, že mě slyší. Prý si to pořád ještě rovná v hlavě.“

„Což znamená, že na tebe myslí.“

„Jo, myslí si, že vyváznu,“ zabručel Cary. „Říkal, že by to mezi námi nikdy nefungovalo, kdybych žil s Tat, ale když jsem mu slíbil, že to vyřeším, tak řekl, že by si pak jen připadal jako hajzl, že překáží. Je to neřešitelné, ale stejně jsem to všechno předložil Tat, protože to musím aspoň zkusit.“

„Máš to těžké.“ Neuměla jsem si představit, že bych se ocitla v takové situaci. „Jen se snaž rozhodnout, jak nejlíp to jde. Máš právo být šťastný. To je nejlepší pro všechny kolem tebe, včetně mimina.“

„Pokud mimino bude.“ Zavřel oči. „Tat říká, že sama do toho nejde. Jestli tam nebudu, nechce se do toho pustit.“

„Nezačíná být na takové řeči trochu pozdě?“ Nedokázala jsem zadržet hněv ve svém hlase. Tatiana byla manipulátorka. Neby-

lo možné nehledět do budoucnosti a nevidět v tom zdroj neštěstí pro nevinné dítě.

„Nemůžu na to ani pomyslet, Evo. Jsem v hajzlu. Všechno se to úplně podělalo.“ Zafuněl neveselým smíchem. „A když si vzpomenu, jak jsem kdysi říkal, že je s ní snadné vyjít. Vždycky jí bylo jedno, že jsem bisexuál, a bylo jí jedno, jestli s někým spím... Napůl je mi příjemné, že jí teď na mně záleží tolik, že chce být jediná, ale nemůžu si pomoci v tom, co cítím k Treyovi.“

Odvrátil utrápený pohled. Drásalo mě, když jsem ho viděla tak sklíčeného.

„Možná bych s ní měla promluvit,“ nabídla jsem se.

Zaklonil hlavu, aby na mě viděl. „Jak by to mělo pomoci? Vy dvě spolu nevycházíte.“

„Nejsem její fanyнка,“ připustila jsem. „Ale můžu na tom zapracovat. Hovor mezi dvěma ženami – pokud se na to jde správně – by mohl pomoci. Zhoršit se to už vlastně nemůže, ne?“ Nechtělo se mi pokračovat. Myslela jsem to dobře, ale mé dobré úmysly vyznívaly naivně.

Ušklíbl se. „Hůř může být vždycky.“

„Musíš se na to koukat optimisticky,“ kárala jsem ho. „Víš Trey, žeš mluvil s Tatianou a že se nepřistěhuje?“

„Poslal jsem mu textovku. Neodpověděl. Ale vlastně jsem to ani nečekal.“

„Dej mu ještě trochu času.“

„Evo, on ve finále lituje, že nejsem úplný gay. Podle jeho představ to, že jsem bisexuál, znamená, že musím zahýbat. Vůbec nebere, že i když mě přitahují muži i ženy, můžu být věrný jednomu člověku. Nebo to možná prostě nechce chápat.“

Povzdechla jsem si. „S tím ti asi nepomůžu. Jednou na to při rozhovoru se mnou přivedl řeč a já mu to asi nevysvětlila zrovna nejlíp.“

To mě už nějakou dobu užíralo. Potřebovala jsem oslovit Treye a napravit to. Cary byl tehdy v nemocnici, kde se uzdra-